

16

भारत सरकार
GOVERNMENT OF INDIA
राष्ट्रीय पुस्तकालय, कलकत्ता ।
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Mal
कर्म संख्या
Class No. 894.8124
पुस्तक संख्या
Book No. R921m
सं. पु./ N. L. 22

MOFC-84-99 LNL/64-1-11-45-100,000.

മംഗളമാല

രണ്ടാംഭാഗം

സാഹിത്യം

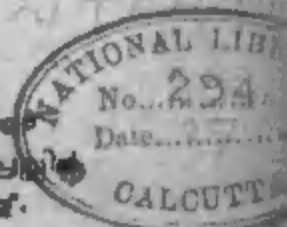
ഗ്രന്ഥകർതാവ്:

മാധവൻ അപ്പൻതമ്പുരാൻ

ജ്ഞാപനം

പ്രസിദ്ധീകരണം

കൽക്കട്ട.

1196

1949

വില 1/-

വിഷയവിവരം

1. സത്യകീർത്തിചരിതം	1_5
2. കൃഷ്ണഗാഥ	7_14
3. സമുതിരിപ്പാളം പതിനെട്ടാംകവികളും	14_20
4. മലയാളഭാഷ	20_38
5. പഴയ ഭാഷ	35_47
6. പദ്യഭലതാളം	47_56
7. തിരുപ്പാവപ്പദ്യ	56_60
8. പ്രസ്താവന	60_67
9. ചില ന്യായങ്ങൾ	65_98

Hul

894-9124

R 921 m

V. 2

L 10.20

മുഖവുര

സാഹിത്യത്തിന്നു പല മുഖങ്ങളുള്ളതിൽ ചിലതിനെ ഉദാഹരിച്ചു പലതിനെയും കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഗുണഭോക്താവിനുപണയത്തിൽ ഇല്ലാത്തതുണ്ടാക്കി ഉള്ളതു കളഞ്ഞു കൊള്ളത്തക്കതു പറയുന്ന രീതി വിട്ടു വേണ്ടതു വേണ്ടപോലെ പറയുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നിടുകൊടുക്കാനെ കളിയായി കാര്യം പറയുന്ന മറ്റും സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ നിലയും സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും മലയാളമാസികകളുടെ ഗതിയും ചുരുക്കത്തിൽ കാര്യം പറയാനുള്ള വഴിയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്താൽ കൊള്ളാകുന്നു എന്നു ഇതിൽ മനസ്സിലാക്കുന്ന ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഫലാനുഭവം അന്യാധീനരായതുകൊണ്ടു ശേഷം അനുഭവിപ്പാൻ പാകം അറിഞ്ഞുകൂട.

ഗുരുമകൻ

സാഹിത്യം

സത്യകീർത്തിചരിതം

ഉത്തരഭാരതം ഉന്നതിയെ പ്രാപിയ്ക്കുന്ന ഏതു മ
ഷയിലും മരോന്നസസ്ഥാദികളായ അനേകം പുരുഷ
ന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്ന ഉണ്ടായിരിക്കാണിരിക്കും. ശാസ്ത്രപുസ്ത
കങ്ങളും നീതിപുസ്തകങ്ങളും ഗ്രന്ഥകന്മാരെപ്പോലെയും ഉ
ന്നതാകുന്നവരെപ്പോലെയും ജനങ്ങൾക്കു കൃത്യാകൃത്യങ്ങളിൽ
പ്രവൃത്തിയും നിവൃത്തിയും ഉണ്ടാവുന്നവിധം അറിയു
നിപ്പിക്കുന്നവയാണെന്നിവിടെ, സെപ്റ്റിമ്യക്കൊണ്ടു വേണ്ട
തും വേണ്ടാത്തതും വേണ്ടപോലെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു
പ്പാറം മീണ്ടും അതിലേയ്ക്കു പ്രീതി ജനിപ്പിക്കുവാനും ക
രുണാദൈവത്തെ ഉപകരിയ്ക്കുന്നവ കാവ്യങ്ങളാണെന്നു
സാമഗ്രാഹികളായ സകല പണ്ഡിതന്മാരും സമ്മതമു
ത്ത സംഗതിയാകുന്നു. അവയിൽ പദ്യകാവ്യങ്ങളേക്കാൾ
ഏതായാ മേലെയാണു് ഗദ്യകാവ്യങ്ങളെന്നു ചില നവീ
നന്മാർ സിദ്ധാന്തിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഹസ്തവത്തിൽ പദ്യത്തെ
ന്നോ ഗദ്യത്തെന്നോ ഉള്ള ഭേദമല്ല സാരമായിട്ടുള്ളതു്. ഏ
തു കാവ്യമാണോ സമസമാധിട്ടു സാരമാപദേശം ചെയ്തു
ജനങ്ങൾക്കു നല്ല വഴിയ്ക്കു നടുങ്ങുന്നതു് അതായതുമാണു്

കാവ്യം. കാവ്യങ്ങൾക്കു ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ വശീകരിക്കാനുള്ള ശക്തി സമ്പ്രദായത്തിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. കവികളുടെ കല്പനാശക്തിയുള്ള അപൂർവ്വതയും ഇതിനു വലിയ സഹകാരികൾണമാണ്. കല്പനാശക്തി അവായിട്ടുള്ള കവികളും നല്ല മനോധർമ്മമുള്ള അന്യഭാഷാകവികളുടെ കാവ്യങ്ങളെ അനുപ്രേതത്തിട്ടു മഹാകവികളെപ്പോലെതന്നെ കവിധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രാമീനകവികളുടെ കൃതികളെ വിധിയ്ക്കു തക്കവണ്ണം അനുപ്രേതമെന്നു അല്പകവികൾ നവീനനായ ഉത്തമകവികളേക്കാൾ ജനസമുദായത്തിന് അധികം ഉപകാരികളായിത്തീരുന്നതുമാണ്. അനുപ്രേതമുള്ളതുകൂടി എന്നത് അത്ര സൂക്ഷ്മമായ ഒരു വിദ്യയല്ല. അതിന്നു പല ഭാഗങ്ങളുമുണ്ട്. ഒന്നാമത് അന്യഭാഷയിൽ കിട്ടുന്ന കാവ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കണം. അതിലുള്ള ചമൽക്കാരം ഗ്രഹിക്കാതെ അനുപ്രേതമല്ലാത്ത പുരസ്കൃതം പ്രയത്നം സഫലമാകയില്ല. മൂലഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കുന്ന ചില അലങ്കാരങ്ങളും ഫലിതങ്ങളും സ്വഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കില്ലെന്നു വന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ അവയെ വരുത്തേണ്ടിവരും. അതിന്നു നല്ല മനോധർമ്മവും വേണം. അന്യഭാഷയിലുള്ള ശബ്ദശൃംഖലകൾ മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ വരുത്തുന്നതു തീരെ അസാധ്യമാണ്. അവിടെ തരമുണ്ടെങ്കിൽ സ്വഭാഷയിൽ മറ്റൊരു കൊണ്ടുവന്നാൽ വളരെ മെച്ചമായിരിക്കും. അതില്ലെങ്കിലും പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു ഭാഗം വരുത്തുവാൻ നോക്കേണ്ടതാണ്. ഭാഷയ്ക്കു തന്മയത്വം വരുത്തുക അത്ര ഹൃദയത്തിൽ

സത്യകീർതിമാർകൾ

സംധിസ്താവുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല. മൂലത്തിലെ അർത്ഥം
നാം സെപ്റ്റുജിനും അശേഷം കറവു വരുത്താതെ സ്വര
ത്തിൽ വാക്യമെന്തൊരു തന്മയത്വം വരുത്തി സ
തംകൃതമോ എന്നു തോന്നുംപ്രകാരം ചേർത്തു തോരിപ്പ
ച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാനതമേ നല്ല ഭാഷാനതമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടൂ.

“അന്യഭാഷയിലുള്ള വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ
അതിന്റെ സ്വാഭാവികതയോടുകൂടി ഗ്രഹിച്ചിട്ടു മനസ്സുകെ
ൾ ആദ്യംതന്നെ ഒരു പ്രതിപദനമുണ്ടാകട്ടെ ചെയ്തവെഴു
ത്തും. പിന്നെ അതിലെ സാരംശം ലേഖനപോലും വ
ടാതെ സ്വഭാഷാവാചകരീതിയിലാക്കണം. അതു ച
െന്നെയും ചിന്നെയും പരിശോധിച്ചു വാചകരീതി വരു
ത്തണം. ചെന്നാലിതി കേവലം സംസാരിയ്ക്കുവേണ്ടതേ
പ്പോലെ എഴുപ്പത്തിലാക്കും മനസ്സിലാവുന്നവിധത്തിലാ
യിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പലവട്ടം നല്ലവണ്ണം പ്രയത്നം
ചെയ്തു സമ്പാദിക്കുന്ന ഭാഷാനതമേ സമഗ്രയെന്നാൽ ആ
സ്വരീപ്പാൻ പുറത്തേക്കു കൊടുക്കാവു” എന്നിങ്ങനെ
അറകവിതയായ വെണ്ടണി അപ്പൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് ഒരു
അവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്രയോ സാരമേ
കരുതേണ്ടതാകുന്നു.

പി. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള അവർകളുടെ സത്യകീർതി
ചരിതത്തിൽ സി. എസ്സ്. സബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി അ
വർകൾ ഭാഷപ്പെടുത്തിയതായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള ‘ഗോവി
ന്ദ് സീതയുടെ ഹൈന്ദവം’ എന്ന ചെറിയ സമസക
ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം തന്റെ ഉത്തരരീതിയിലുള്ള ഭാഷാനതക
രണത്തിന്റെ ഒരു മാതൃകയാണെന്നു പറയുവാൻ ഞാൻ

സംഹിത

ഉവാച ശംശയിര്യനില്ല. തന്മയതപമാണല്ലോ മ
 ഞ്ഞതെതിന്റെ ജീവൻ. കാലശോഭസമകമളകൊണ്ടു
 ദേവപ്പെടാവുന്ന മൃഗജന്മമുണ്ടെങ്കിൽ അതും ചുവന്നാൽ
 അത്ഭുതസത്തമമെങ്കിലും പക്ഷാപാതകം തന്മയതപത്തിന്റെ
 മേൽ. വാസനാശക്തി, നൈവൃണ്യം, അജ്ഞാതം ഇതു
 മൂന്നുംകൂടാതെ കേവലം വ്യക്തിത്വമൊന്നുമാത്രം
 ഈ മേൽ കണ്ടു വല്ലഭം പ്രയാഗിതമാവുന്നതല്ല.
 പോരി അവർകൾ ഈ തപഃ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അ
 ദ്വൈതത്തിന്റെ 'സൗഖ്യം രംഭം' എന്ന തത്ത്വം ക
 ഞ്ഞുപറയുന്നതിന്നായി അറിയിച്ചു. തെക്കൻ
 കരളിൽ ചുറ്റിനിൽക്കുന്ന ചില കസസ്ഥിതരും നമ്മുടെ
 പോരി അവർകളെ വാധിതമാക്കിയിട്ടുണ്ട് ആഗ്രഹിച്ചി
 ന്നതു ഇതുവെങ്കിൽ അവയിൽ പ്രതിപത്തി തോന്നാത്ത
 കൊണ്ടായിരിക്കാം.

‘അവിലയ നമസ്തവേ ശ്രമിക്ക-

കൃതമാണുതരായി കണ്ട യോഗി

അതല്ല മഹ സശോകനാം യുവാവേ!

പരയുക്ത നീതിതന്നെതന്നോ നിമിത്തം?’

എന്നു ഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും പൂർവ്വം മൃഗജന്മത്തോടു യോ
 നിച്ചിട്ടു

‘അപരതന്മയകമ്പതാലിനേ-

ട്ടാനജ്ഞാതിതരായി കണ്ട യോഗി’

എന്നോ മറ്റോ ആകയാൽ കൊള്ളാമെന്നു തോന്നാത്ത
 ഈ കവിമുഖം പേരിട്ടുള്ള പ്രതിപത്തികൊണ്ടാണെന്നു
 തന്നെ സംശയിച്ചു.

സത്യകീർതിലഭിതം

‘ഗോറംഡ് സ്ട്രീത്’ എന്ന മഹാകവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘വിക്ടർ ജൂഡ് വെസ്ഫീൽഡ്’ എന്ന ആധുനികരുടെ രചനകളിൽ ഇപ്രകാരം പരാമർശിക്കുന്നു.

‘ഇതിൽ അനേകം തെറ്റുകളുണ്ട്. അവയെല്ലാം സംഗ്രഹിക്കുന്ന സാധിപ്പാൻ അനേകം യുക്തികളും വശങ്ങളും. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് ഒരു സാക്ഷ്യവുമില്ല. പക്ഷെ തെറ്റുകളുള്ള ഒരു പുസ്തകം സെകുലറായിത്തീർന്നുവെന്നു തോന്നിപ്പോകാത്ത അദ്ധ്യായം ഇല്ലാത്തതു തീർത്തുവെന്നു തോന്നും വന്നുവെന്നും. ഈ കഥയിലെ നായകൻ ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നു വ്യക്തികളിൽ ഒരാളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അയാൾ ഒരു ജനപ്രിയനാണ്, കൃഷിക്കാരനാണ്, കടംയിരുമാണ്. മറ്റു പലരോടും കൂടെയുണ്ടാകുന്ന ഒരുപോലെ ഒരുക്കമുള്ളവനും അദ്വൈതത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ആചാരത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയാണ് അയാളെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. പക്ഷെ അയാളും ഐശ്വര്യവും വർദ്ധിച്ചുവന്ന ഇക്കാലത്ത് ഇങ്ങനെയുള്ള കഥാപുരുഷൻ ആകുന്നത് സന്ദർഭമനുസരിച്ചാണ്. ഉയർന്ന പദവി മോഹിപ്പിക്കുന്നവർ അയാളുടെ കൂടെയെത്തിയ നാടൻനിത്യവൃത്തി പൂർണ്ണമായിരിക്കും. ആരാധനാപരമായ ഫലിതമെന്നു തൊടിക്കുകയാണെങ്കിൽ അയാളുടെ നിരപദമായ സംഭാവനകളിൽ സ്വാഭാവികമായും കാണുകയില്ല. പക്ഷേ അയാൾ കരുതിക്കൊണ്ട് ഇഹലോകസുഖം നോക്കുന്നവനെ മുന്നിൽ ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവർ പലർക്കുണ്ടാകുമെന്നു ഉള്ളൂ.’

സാഹിത്യം

ഇത്രത്തോളം കവിതയുടെ വിനയം. വാസ്തവത്തിൽ ഇത്ര നന്നായിട്ടൊരു നോവൽ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ വേറെ യൊന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഈ പുസ്തകം തന്റെ ചെറിയതുകൊണ്ടാണെന്നു് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് സി. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ബി. എ. അവാർഡ് കൂടെ 'ധർമ്മഗദ്യചരിതം' പുറത്തുവന്നത്. അതോടുകൂടി മൂലത്തിലെ കഥാസംഗ്രഹം ലോകാഭിമാനകവിതാഭാവത്തിൽ നാട്ടുനാട്ടിനെ അനുസരിച്ചു കഥയിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ ചെപ്പുതൂക്കം ഉചിതമായി. പക്ഷേ മൂലത്തിൽ ആവാദപുസ്തകം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഫലിതങ്ങളെ അടുത്തിൽ വരുത്തുവാൻ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ അവാർഡ് സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സ്തനത വരിയെഴിച്ച് രേ തന്റെ കൃതികൾക്ക് വേണ്ടില്ലെന്നായി ഇരുപതുവർഷം പിന്നാലെ മോഹം. സത്യകീർത്തിചരിതം കയ്യിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ ചിരിച്ചവൻ തേങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് വായിച്ചുതുടങ്ങിയത്. എന്നാൽ ആദ്യം വായിച്ചിട്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ എന്തിനുള്ളൊരു ഗോപാലകൃഷ്ണൻ. 'ധർമ്മഗദ്യചരിതത്തിൽ' ആത്മാവാർത്തിനു വിരുദ്ധങ്ങളായ ചില നടപടികൾ കാണുന്നുണ്ട്. സത്യകീർത്തിചരിതത്തിൽ ഈ സ്തനത കാണുന്നില്ല. ഇതു സന്ദോഷാവരംതന്നെ. വാചകരീതിയിൽ പ്രകൃതപുസ്തകം ധർമ്മഗദ്യചരിതത്തേക്കാൾ കൂടുതലായല്ല. ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി നോവൽ അമുടിപ്പാൻ സമ്പ്രദായം ലോകാഭിമാനത്തിൽ ആകെരിച്ചതു പ്രശംസനീയംതന്നെ. ലോകമെങ്ങാകൾ അറിയുന്നതിന് ഈ അനുഭവപുസ്തകം എല്ലാവരും വാങ്ങി വായിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

കൃഷ്ണഗാഥ

അല്ലെങ്കിൽ ചെറുശ്ശേരി

‘കൊല്ലം ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഭട്ടവിൽ ഉത്തര കേരളത്തിൽ നമ്പൂരിപ്പള്ളത്തിൽ ഒരു ഭാഷാകവി ഉണ്ടായി. ആ കാലഘട്ടത്ത് മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഭാഗ്യോദയം ആയി എന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാം..... ബാലിനെ ഉള്ള വള്ളത്തിൽ കോട്ട് ഭാഷയിൽ കവിത ചമയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഇങ്ങനത്തൊരു ഭാഗ്യദൈവമെന്നു പറയണം.’ എന്നു മലയാളഭാഷാചരിത്രകർത്താവായ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളി അദ്ധർകൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്, മലയാളകളുടെ സ്മൃതവിപാകമായ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഏകദേശ ചെങ്കിലും ആസ്പദിപ്പാൻ ഭാഗ്യമുള്ളവരെല്ലാം തേരപോലെ തോന്നുന്നുവല്ലോയെന്നു്. നമ്മുടെ ദിവ്യകവിയായ കണ്ണൻനമ്പ്യാർക്കു് ഈ കൃതിയെക്കുറിച്ച് അപരമായ ബഹുമാനം തോന്നിയപ്പോൾ ആഴ്ചനാൾ ഇതിനെ കൊണ്ടാടുന്നതിൽ എന്തൊരാശയ്ക്കു് രാജമുള്ളതി? കൃഷ്ണഗാഥ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴുണ്ടായ ലഹരിയിലാണ് നമ്പ്യാർ കൃഷ്ണലീല തീർത്തെന്നു തീർച്ചപറയാം. കൃഷ്ണലീല വത്സസ്മൃതത്തിന്റെ നേതൃപക്ഷവും പറഞ്ഞാൽ അല്ലെങ്കിൽ മലയാളത്തിൽ, വത്സസ്മൃതം കൃഷ്ണലീലയുടെ ജീവനെന്നു പറയാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. നമ്പ്യാരെപ്പോലെയുള്ള ഒരു കവിക്ക് അദ്ദേഹൻ കവിതയിൽ അഭിജ്ഞി ഇനിപ്പോൽ, ആയത് ആ കവിതയുടെ

സാഹിത്യം

ആനന്ദമയ ഗുണംകൊണ്ടെന്നല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന് അതുപോലെ ചിന്തിക്കാൻ പാടവം പോരാഞ്ഞിട്ടാണെന്ന് ഒരു കാലത്തും ആരും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല.

ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂതിരി എഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ കടവിഷം, പുനത്തിൽ നമ്പൂരി ബേതാം ശതവർഷത്തിലും ജീവിച്ചിരുന്നതായിട്ടും സർക്കാർ 'ഉദ്ദണ്ഡകേസരി' പുനത്തിന്റെ കാലത്തിനു മുൻപുതന്നെ വരേലോകം പ്രാപിച്ചതിനാൽ അക്കാലത്തേക്കു വേറെ ഒരു ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ ആവശ്യമുള്ളതായിട്ടാണ് അന്ധചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചെറുശ്ശേരിയെന്നും പുനമെന്നും രണ്ടു തറവാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഒരു ചോരതിലെയ്ക്ക് മേൽതിയെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ സംഭവിച്ചതു കൃഷ്ണഗാഥയുണ്ടാക്കുന്നതിനുമുമ്പായിരുന്നുവെന്നു വന്നാൽ 'ചെറുശ്ശേരി' എന്നതു 'പുന'ത്തിന്റെ പട്ടായനമായിട്ട് ഉപാതാഗിഷവാൻ വിരോധമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല തച്ഛാലം ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെ അറക്കാനേയും കഴിഞ്ഞു. കവിയാണെന്നു രൂപമില്ലാത്ത ചാമ്പ്രാസ്തവത്തിൽ അയാകവികളിൽവെച്ചു പുനത്തിനെയാണ് മുഖ്യ പരാമർശമുണ്ട്. കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കവി വേറെ ഓരോരുത്തരുടെയിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു അറുപതാണ്ടം കൊട്ടകാതിരിപ്പാൻ അതൊരവകാശവും കാണുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചു കൃഷ്ണഗാഥ രചനയല്ലാതെ ചെറുശ്ശേരിയുടെ പുനത്തിനെപ്പോലെ കവി എന്ന പ്രസിദ്ധി ഉള്ളതായിട്ടും അറിവില്ല. അയാളിതി പുനത്തിന്റെതല്ലെന്നു ശങ്കിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹം കൃഷ്ണ 'ആട്ടം' ഗാഥ

കൃഷ്ണഗാഥ

മരണ പരമമായ കേടു വിശ്വസിക്കത്തക്കവണ്ണം ഉപയോഗ്യമായ ഒരു സ്രീജ മനസ്സിലാക്കാവുന്നവിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും, മരണവികാരം വാസനാബലംകൊണ്ടും ബുദ്ധിബലവേദകൊണ്ടും ഏതുവിധം വേണമെന്നും ആ വിധം കൊണ്ടുകെട്ടുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടെന്നും ആലോചിച്ചാൽ ആ ശങ്കയും ഒരു സമാധാനമുണ്ട്.

മേൽവിവരിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ട്, കേരളത്തിലും അമൃതപ്പട്ടണിൽ അമൃതിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകത്തിൽ “കൃഷ്ണപാട്ട് (കൃഷ്ണഗാഥ ചെറുശ്ശേരി) പുറത്തിൽ സത്യം അമർകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടത്” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ അത്യാലോചനയോടെ പഠനത്തിൽ കാലമായിട്ടില്ല.

ഈ സംഗതി എങ്ങിനെയിരുന്നാലും കവി ഭക്തനായിരിക്കുന്നതും സമസമകാലം ഒരു നമ്പൂരിയായിരുന്നതായെന്നും, അദ്ദേഹം വടക്കേ മലയാളത്തുകാരനും കോലാട്ടുനാട്ടിൽ ഉദയവർമ്മരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനും ആയിരുന്നതായെന്നും കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്നുതന്നെ ഉറപ്പാകുന്നു.

‘കൃഷ്ണഗാഥ മദ്ധ്യകാലത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന മലയാളഭാഷയുടെ ഭട്ടവിധത്തെ അവസ്ഥയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതെന്നും, ‘ഗ്രന്ഥകർത്താവായ ചെറുശ്ശേരി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലം 660-ാം 760-ാം മദ്ധ്യയായിരിക്കണമെന്നും അയാലിത്രകർത്താവു പറയുന്നു.

അവിടുവെച്ചായി വലുതായൊരു പ്രാഥമികമായിട്ടുള്ള സൂതികൾ ഏഴുതെക്കുതെക്കു പതിക്കപ്പെട്ടാൽ മനസ്സിൽ തട്ടി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നു ധാരാളം അറിയാം. “സംസാരശാക്തത്തിൽ കാണുന്നതായ ചെറു

ശൃംഗേയല്ലോ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പൂ എന്നതുതന്നെ വെത്തി നിന്നിട്ടുവാ. നിന്നിതു കന്നെ ഞാൻ നിമ്മിക്കുന്നു.” ഇതാണ് നമ്പൂരിപ്പാളിതം.

വടക്കേ മലയാളത്തിൽ വടകയ്ക്കടുത്ത്, ഇപ്പോൾ ‘പുതുപ്പുഴ’ എന്ന പദമുപയോഗിക്കുന്ന ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ‘പുതുപ്പുഴ’ എന്നായിരുന്നു വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ഈ പുതുപ്പുഴയ്ക്കായിരുന്നു ഇറക്കുവെച്ചു കയൽ ചതുപ്പിയിരുന്നതെന്നു നാടിനാണ് കേരളാലേഖനത്തിൽ ‘കോലത്തു നാട്’ എന്നും ‘ഉത്തരകേരളം’ എന്നും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ പിന്നീട് ഇതിന്റെ അതിർത്തികൾ കോലത്തു നാട്, ആലത്തു സ്വരൂപവും അല്ലെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ വാഴുന്ന നിലേശ്വരവും ആയിത്തീർന്നു. കോലത്തു നാട്ടിലെ രാജാവിനു കോലത്തിരിയെന്നും, ആ രാജവംശത്തിനു കോലസ്വരൂപമെന്നും പേർ വന്നു.

നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഈ സ്വരൂപത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥരാജാവിന്റെ കരാളിതനായിരുന്നു. “പാലാഴി രാജാവാൻ പാലിച്ചുപോന്ന കോലാധിനാഥനുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും യാത്രയെടുത്തു നാമുള്ള ഞാൻ... ദേവകീസ്വാമിവാഴ്ചയിൽ നിന്നിട്ടായ കേവലൻ കന്നുടെ മീനകുചാൽ ചുറ്റും... ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുവെണ്ണം,” എന്ന് ആദ്യത്തിലും, “ആലത്തു കോലഭവസ്തു പ്രാജ്ഞാസ്തു മയവർണ്ണ കൃതായാം കൃഷ്ണഗാഥായാം,” എന്നു കേരളാലേഖനത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതും, ഈ രാജാവിന്റെ പ്രത്യേക ആവശ്യത്തിനാണ് ഇദ്ദേഹം കാവ്യം രചിച്ചത്.

കയ പുതിയ ശീതിയിലുള്ള അഷാഗാനമായിട്ടു ചമച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തീർച്ചയായുണ്ടു്.

രാജാവ് ഇപ്രകാരം ആവശ്യപ്പെട്ടവാൻ കയ സ്വഗതി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു കോധശവറൻ നേരമ്പാക്കളുതാണു്. രാജാവും നമ്പൂരിയുംകൂടി ചതുരംഗം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അവയുടെ അടുത്തു തൊട്ടിക്കൂട്ടിയിൽ കട്ടിയെ കിടത്തി ആട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു, രാജാവിന്റെ അടുത്തു, കയ നിലകൂടി തെറ്റാതാൽ രാജാവിന് അറിയാത്തതിന്നു് എന്നു കണ്ടിട്ടു്, 'ഉത്തമനായനായ... ആരെ ഉന്തു' എന്നു കട്ടിയെ ഉറപ്പാവാൻ പാട്ടുപാടുന്നവെന്നൊരു പൂർവ്വോക്താവു് നല്ലകള്ളി കാണിച്ചുകൊടുത്തു വത്രെ. പാട്ടിന്റെ സാരമറിഞ്ഞു രാജാവ് ആരെ തള്ളിയപ്പോൾ കൈ ജയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽവെച്ചു രാജാവിന് അപാരമായ സന്തോഷമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം പാട്ടിൽ ദൈവം പാട്ടായിട്ടുണ്ടാക്കേണമെന്നു കല്പിച്ചിട്ടു നമ്പൂരി അതിന്നു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നാണു് പറഞ്ഞുവരുത്തു്. ഇതിനെത്തൊരു കാമണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും കാര്യത്തിന്നു ദോഷമില്ല, നിശ്ചയംതന്നെ.

കൃഷ്ണപ്പാട്ടു് കയ ഇഴഞ്ഞ മട്ടിലാണു് വാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. 'ഇതിന്റെ ഗാനശീതിക്കു്' എല്ലാ അക്ഷരവും ശ്രദ്ധയായിത്തന്നെ ഉച്ചരിക്കുകയും വേണം.' കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കഥാഭാഗം മുഴുവനും ഭാരം ശീലുതന്നെയാണു്; എന്നാൽ അവസാനം കവിയുടെ സ്വന്തം ഒരു നൂതികൾ വേറെ ഒരുശീലുകൂട്ടിലാകുന്നു. ഈ മൂന്നുശീലുകളിൽ ആദ്യത്തേതിന്നു 'മാകനമേജി'യെന്നാണു് പേർ പറഞ്ഞു്.

ബി. ഇതിന്റെ ലക്ഷണം ടി. എം. കോവുണ്ണി നെടത്തം ടി. അറാർകുളം കോളക്കൊളിയിൽ താഴെ പറയും പ്രകാരം മകാട്ടായിരിയ്ക്കും. കോളിയുടെ ഞാമത്തെ അറിയിൽനിന്നും ഞാമത്തം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ശീലി 'മാകത്തം അരി' കോളിയുടെ അടിമണിൽ ഇരുവള രാത്രയും, സാധാരണ വന്ത്രങ്ങളുമായും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കും. 'മാകപാത' ഭായി മരത്തവഴി ഹരി എന്നു തൊട്ടുള്ള ഞാമത്തെ ശീലിൽ രാത്രികലാപ്പാലെ പതിനാറു രാത്രയെ ഉള്ള എതിലും ചൊല്ലുന്ന രീതിയ്ക്കു വളരെ അനന്തരമുണ്ട്. "കരകരകരപലിലാളികൾക്കുതന്നിന്ന കനിവോടെമാവലി വിരോധം തൊഴുതിടുന്നസമയം" എന്നു മുതലായ ശ്ലോകങ്ങളെ മാതൃക കരിണിവൃത്തത്തിലുമാകുന്നു.

ഇവ കൃതിയ്ക്കു വടക്കൻദിക്കുകളിൽ 'കുണ്ണപ്പാട്ടെ'ന്നും, കെക്കൻദിക്കുകളിൽ 'ചെറുശ്ശേരി' എന്നും പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ആവാദിമധുരൈയും ആലാച്ചാനൂരുകയും കൂടിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള കവിത കുണ്ണഗാഥയ്ക്കു ശരികുണ്ണഗാഥയെന്നുവുള്ളു. "എരിശ്ശേരിയ്ക്കു കുണ്ണം പൊക്കം" എന്നുതന്നെ വിദ്വാൻ പറഞ്ഞതാണ്, "എളക്കിനോക്കി താൽ കാണാം"കെന്നു കവി മദ്ധ്യദി പറഞ്ഞതായി കേൾക്കുന്നു.

'നണ്ണി', 'അരിണ്ണ', 'മാണുപ' എന്നു തുടങ്ങി ഇപ്പോൾ അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ പല പദങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ ഉണ്ട്. അതുപോലെ പഴയതായ പരിചയമില്ലാത്ത പക്ഷം അതും എഴുത്തുക്കൽ കണക്കുപോലുന്നതല്ല. എന്താൽ എഴും എട്ടും ശതവർഷത്തിൽ ഇവയെ പല

[illegible][illegible]

ജാതിനെ എല്ലാറ്റിനും ഉപോഹമണങ്ങൾ കൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ പുസ്തകം ആവാമല്ലോ. ജാതിനെതന്നെ എടുത്തു പെട്ടത്തിപ്പോയെങ്കിലും എന്നു കരുപ്പെട്ട് ആ രാജം വായനക്കാരെ എല്ലുപ്രേമം.

സാമൂഹികവിപ്ലവം

പതിനെട്ടരക്കവികളും

വണ്ടിയ്ക്കു പുട്ടിയ കുതികൾ മാടനത്തും ചാടുന്നതും നടക്കുന്നതും നില്ക്കുന്നതും കുടിക്കുമാണ് വിടിയുന്ന സുകന്റെ സമരമ്തും അനുസരിച്ചല്ലേ? അതുപോലെ ഒരു രാജ്യത്തുള്ള പ്രജകളുടെ പ്രവൃത്തികൾ ആ രാജ്യത്തെ കളിപ്പുന്ന രാജ്യതന്ത്രനിപുണനായ രാജപ്രതിനിധികളോടേയോ, രാജാവിന്റേയോ, നീതിസമരമ്തും, ബുദ്ധിശക്തിയും അനുസരിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ എത്ര കാലത്തും എത്ര രാജ്യത്തും രാജാക്കന്മാർ രാജ്യഭരണവിഷയമായിട്ടുണ്ടാകാവുന്ന സകല ഭൂതലങ്ങളും ഭൂമിപ്രദേശത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന പലരാജാവികൾക്കുവെച്ചും വെച്ച് നോക്കുകയും ഉത്തരമായും ഉള്ള കലശലും ആ രാജ്യത്തെ പ്രജകൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിപ്രായസ്യത്വസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ ഉത്തരമാർഗ്ഗം അറിയരുത് പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാർ എത്ര രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചും എത്ര

ഈ കാലത്തെക്കുറിച്ചും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയടക്കം അവയുടെ പ്രഭുക്കളുടേയും പേര മാരാമണ്ഡലം ലോകത്തിൽ അനശ്വരമായി നിലനിന്നുപോകുന്നത്; സംശയമില്ല. പക്ഷേ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം കാലദേശാഭിമാനത്തെ അനുസരിച്ച മാറിമാറി വന്നുതന്നെല്ലാതെ വിദ്യയുടെ പരമപ്രയോജനമായ അറിവിനേയും ജനങ്ങളുടെ യോഗ്യതകൾക്കനുസരിച്ചും സംബന്ധിച്ചുപോയതായും യാതൊരു കാര്യത്തും യാതൊരു ദേശത്തും പരമ്പരയെ ഭേദഗതിയൊന്നുമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ല.

പണ്ടു കേരള ചക്രവർത്തികളായിരുന്ന പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം ഒരു സമസ്രാഷ്ട്രത്തിലധികംകാലം സ്വതന്ത്ര പ്രാജാധികൃതി മദ്ധ്യകേരളം ഭരിച്ചിരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട കോഴിക്കോട്ട രാജാക്കന്മാരിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ബാധ്യതയും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതു കൊല്ലവർഷം 1000-ഓടെ ഏഴുറ്റാറിന്നും കീഴ്പെട്ടിരുന്നതായിരുന്നു എന്നുവിചാരിക്കാവുന്നതല്ലാത്തതല്ല.

അക്കാലങ്ങളിലുള്ള സാമൂതിരിപ്പാടന്മാരിൽ ശത്രുക്കളും ശത്രുക്കളുടെ പരാജയങ്ങളെയും സ്വരാജ്യങ്ങളെയും മേലോരല ചെയ്തിരുന്ന ചില പട്ടവീരന്മാരും, ശത്രുപ്രാധാന്യം കൂടുന്ന ചില ചതുരന്മാരും, ശത്രുനെ പണയമേറുന്ന ചില മോഡിന്മാരും, ഇങ്ങനെയൊക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 600 നു മേൽ നാട്ടു ധർമ്മിരുന്ന രാജാവികളെന്ന സാമൂതിരിപ്പാട് ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട രാജാവിനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭരണത്തിനെപ്പറ്റി പൊ

[illegible]

ഈ സാമൂഹികവിപ്ലവത്തെ പൂർണ്ണമാക്കുന്ന വിദ്യാഭി
 വൃദ്ധിയാവണം. വിദ്യാഭ്യാസം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ
 താല്പര്യം എപ്പോഴും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും കൂടുതൽ ഉ
 ന്നാണ്. ഇന്നും നടന്നുവരുന്ന അയ്യപ്പപ്പള്ളി കലാ
 (കാനം എന്നാൽ അദ്ധ്യാപനം പ്രാപ്തമാക്കിയ ക
 തം.) വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ തോഴിയും, അഭിജ്ഞാനം ഉ
 ന്ന പ്രാപ്തമാക്കിയ മാത്രമേ 'അദ്ധ്യാപനം' ഗണിക്കു
 ന്തൂ. ഇതിനെ കാനം പ്രായം പൂർണ്ണമാക്കിയ ശാ
 ഭിവാസങ്ങളിലാണ് ചെയ്തുവരുന്നത്. തളിയിൽ താ
 നവും അകത്തുനിന്നാണ്. പക്ഷേ അവിടെ ചുരു
 ന്നും, ഭിക്ഷാസം, വേദാനന്തം, ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഏതി
 ലെങ്കിലും പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരെ മാത്രമേ
 അദ്ധ്യാപനം സ്വീകരിച്ചു ചാർത്തുള്ളൂ. ഈ വി

സാമൂഹികവിപ്ലവം പതിനെട്ടാംകേരളം

ധനമുള്ള ചാക്കുമ്പം ഓരോ വന്ദിതന്റെ കൂടുമ്പോൾ മാത്രം കേൾക്കൂ. മലയാളത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പല പക്ഷക്കൂട്ടങ്ങളുടെയും നടപടികളെ നവീകരിക്കുന്നത് ഓരോ വന്ദിതന്റെ കൂടുമ്പോഴായിരുന്നു എന്നറിയാത്തവരില്ലല്ലോ. അതിനെ അതാതു കാലത്തു മലയാളത്തിൽ യോഗ്യരായ സ്ത്രീമാണർ അനങ്ങിന്ന് എഴുതിവന്നു മുൻപു അവിടെയെന്നു ചേർന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തി അതിൽവെച്ച് അവയെക്കൂടെ യോഗ്യതാക്രമം സംവിധാനമാക്കുകയും ചെയ്ത് അവസാനിപ്പിച്ചു അവയെക്കൂടെ അനങ്ങി വാങ്ങുന്നതാണ് നിയമം. ഇതിനെക്കൂടെ നിയമം നിശ്ചയിക്കും അന്നു മലയാളസ്ത്രീമാണരുടെ ഇടയിൽ ഇനിയെങ്കിലും തട്ടിയിൽ അനങ്ങിന്ന് കണക്കാക്കുകയും എന്തിനും വാങ്ങുന്നതും എന്തിനും വാങ്ങുന്നതെന്നുള്ള അർത്ഥബോധംനിർമ്മിക്കും കൊണ്ടുപിടിച്ചു പഠിച്ചു പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള യോഗ്യന്മാർ കണ്ടുവന്നു കൊടുക്കണം. ഇതിനെ പ്രശസ്തനിലയിൽ പ്രസിദ്ധമാക്കി നടത്തിവരുന്ന തട്ടിയിൽ അനങ്ങിന്ന് കിഴി വാങ്ങിയിരുന്ന അർത്ഥബോധം മുൻപാണു സാമൂഹികവിപ്ലവമെന്നു സദൃശ്യമായതായ തരം പഠയുന്നവരെ 'പതിനെട്ടാംകേരളം' എന്നാണ് പഴക്കമർ പഠയുന്നവരുള്ളത്.

1. പഴയപ്പട്ടാളികൾ—യുദ്ധസമയത്തെ എഴുതേണ്ട പേരും മറ്റ് കാര്യം
2. കിരവപ്പട്ടാളികൾ(കിരവേഗപ്പട്ടാളികൾ) അല്ലെങ്കിൽ നവീകരിക്കുക

8. മല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരി
4. ചേന്നാസ്സ നാരായണൻനായരുമ്പിള്ളി
5. കടക്കുളംപട്ടേരി
6. ഉദയനാഥാസ്വരൂപൻ
7. പുനത്തുനായർ (അക്കവി)

ഈ പട്ടുപ്പട്ടേരികളിൽ ജ്യേഷ്ഠനായ അച്ഛൻപട്ടേരിപ്പിള്ളിയെയാണ് ഉദയനാഥാസ്വരൂപൻ കോകിലസന്ദേശത്തിൽ 'തന്മീദാംസാദേയകലഗുരോസ്സതപുണ്യം ഹരഃഷം' എന്നു തുടങ്ങി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ മേയിയ്ക്ക് ഉദയനാഥാസ്വരൂപന്റെ ചാലപ്രതിപാദത്തിൽ നിവൃദ്ധനായാക്കിൽ ഒരു സ്വപനം പറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രതിപാദിതായ ശാസ്ത്രീകൾക്കെന്ന രണ്ടാമതെന്നു കൂടി നിവൃദ്ധിയ്ക്കൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടും 'ഞാൻ ഒരു സദസ്സിൽ രണ്ടാമതു മറ്റൊരാളിടം പറയുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുമാത്രം ഉത്തരം പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം മോഹനിലയിൽ ചിന്താമയനായിത്തീർന്നു എന്നാണ് പ്രസിദ്ധി. ഈ ജ്യേഷ്ഠനും അനന്തനും ഒന്നിച്ച് അച്ഛന്റെ ശ്രാദ്ധമുദയനാഥാസ്വരൂപൻ അക്കാലം കൊല്ലത്തിൽ ഓരോ പുതിയ ദിക്കുംസംഗ്രഹങ്ങൾ എല്ലാ സാദരമന്ദരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന പരസ്പരം കാണിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നെന്നത്രേ ഇവരുടെ നിശ്ചയം. ഇവരിൽ അഞ്ചാമൻ നാരായണൻപട്ടേരി ഒരു ഭക്തിനായിരുന്നു. മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടിയോടും ഗുഹാജനം വായിച്ചുകേട്ടതിനുശേഷം ശ്രാദ്ധത്തിന്നുണ്ടെന്നുവരിവസം ഭൂമിയിലേ ഗുഹാജനത്തിന്നുണ്ടെന്നുവരിവസം. എന്നാൽ ഗുഹാ കഴിഞ്ഞുവരിവസം മറ്റൊരുവരിവസം

കയും കൊടുത്തതായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇവരിൽ ഒന്നാം അദ്ധ്യക്ഷനായപ്പോൾത്തന്നെ സർവ്വവജ്ഞനായ പണ്ഡിതശ്രോത്രിയനായിത്തന്നെ എന്നു, സാമന്തക്കാരെ ഒരു വകവെച്ചാൽ, ഉദ്യോഗസ്ഥികളുടെ 'മല്ലികാഭാരത'മെന്ന പ്രകരണത്തിൽ 'ഉപദേശ മഹാവിപ്രരേണു വരാഹഗുപ്തേണ' എന്ന പീഠികയോടുകൂടി ഒരു പ്രശംസാശ്ലോകം ചേർത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നു. ഇവരുടെ ചില മീതാംസാഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചെറുതായി പലരുടെ കൈവശത്തിലും ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നും ഇവയെക്കുറിച്ചു കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല.

2. തിരുവേഗപ്പുഴ (തിരുപ്പുഴ) കാരായ അഞ്ചു നമ്പൂരിമാരിൽ ഒരാളുടെ 'പക്ഷിമാനവേഷ'മെന്ന നാടകവും ഇദ്ദേഹത്തുവെഴുത്തു നാളായണൻ എന്ന കേരളാർക്കളുടെ 'സുലോഹമണ്'കാവ്യവും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ശേഷം മൂന്നു പേരുടെയും കൃതികളായി വല്ലഭം ഉണ്ടോ എന്നു തീരുവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

8. മല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരിയുടെ കൃതികളും ഇതുവരെ യാതൊന്നും വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനേയും ചേന്നാസ്സുനമ്പൂരിപ്പാടിനേയും ചെല്ലപ്പണക്കുളം എന്ന ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ കഥയെന്ന് ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതായ സാമൂതിരിപ്പാട് അഭ്യർത്ഥിച്ചതായി ധം മരിയ്ക്കൽ ശിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ മല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരിയുടെ തളിയിൽ താഴെത്തന്നെ മുഖിൽക്കുന്നു കിഴിയെഴുക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ശിക്ഷ. തന്നെക്കൂടിയീടും യോഗ്യനായുള്ളപ്പോൾ താൻ മുഖിൽക്കുന്നു കിഴിയെഴുക്ക

എന്നതു വിവേകികളായ വണയിതന്മാർ, വിശേഷിച്ചു അക്കാലത്തെ നമ്പൂരിമാർ, സങ്കോചകരമായ ഒരു യാഗസങ്കടമായിരുന്നു. പട്ടേരിയ്ക്ക് ഈ ശിക്ഷതന്നെ ഭേദമാൽ തരവാദ്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയുണ്ടെന്നും യോഗ്യത സമ്പാദിച്ചാൽ കാണുകയായിക്കൽക്കിട്ടു.

4. ചെന്താസ്സനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള ശിക്ഷ, 'തന്ത്രവിയയത്തിൽ ഒരുതമഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു എഴുതുകയെന്നു' എന്നായിരുന്നു. ഈ ഒരു ശിക്ഷയുടെ ഫലമാണ് കേരളത്തിലിപ്പോഴുള്ള തന്ത്രികൾക്കെന്നുവേണ്ടു തമിഴശാസ്ത്രകാഷംകൂടി സർവ്വാവലംബമായ 'തന്ത്ര സമുച്ചയം' എന്ന ഉത്തമഗ്രന്ഥം. ഈ തന്ത്രശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള കവിതാഭാവദൃശ്യവും പുരപ്പൊഴിവാക്കുന്ന സമമർദ്ദ്യവും നല്ലവണ്ണം പ്രകാശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുരപ്പൊഴി എന്ന വിയയത്തിൽ സാക്ഷാൽ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രീകൾക്കുപോലും അദ്ദേഹത്തിനോടു മടക്കമായിരുന്നു. നമ്പൂരിപ്പാട് ഈ ഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കായിട്ടുള്ള തമിഴുതായി ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രീകൾ അവിടെച്ചെന്നുപ്പോൾ താനും ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കാമെന്നും അതിൽ അടങ്ങേണ്ടതായ കാര്യങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയെന്നെന്നു പറയണമെന്നും നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലോട് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം നമ്പൂരിപ്പാട് സമ്മതിച്ചുവിയയം പാഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ശാസ്ത്രീകൾ തന്റെ ധാഗ്ദ്ധിയാസത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള കാര്യം ചെയ്തു. മറ്റൊരു ശ്ലോകം കഴിഞ്ഞിട്ടും പാലാണുള്ള കാര്യങ്ങൾ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചുതന്നതിനാൽ പിന്നെ

അമരശ്ലോകം-കൊണ്ട് അമ്മ മുഴുവനും പഠെത്തുന്നിടത്ത് തന്നെ
 യോഗസാധ്യമാണെന്നു കണ്ട നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കുതന്നെ
 ഒഴിക്കുകയായെന്നും നമ്പൂരിപ്പാട്ട് ചൊല്ലിയതു് അമര
 ശ്ലോകംകൊണ്ടുതന്നെ പറഞ്ഞു കേൾക്കാൻ മുഴുവൻ
 നിസ്സന്ദേഹമായിപ്പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിച്ചുകയും ചെയ്തു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്.

5. കക്കശ്ശെപ്പട്ടേരി ഉദ്യോഗശാസ്ത്രികളെ ജയിപ്പാൻ വേണ്ടി നമ്പൂരിമാരുടെ തവസ്സുകൊണ്ടുണ്ടായ കർമ്മത്തിനായിരുന്നു ഏതാനാണ് രജയാളികൾ വിശ്വസിച്ചു വേണ്ടുന്നത്. കണ്ടെത്തയില്ലാത്ത ജനിച്ചിട്ടുള്ള ഇംകളുടെ ദ്രോണം മാർക്കുണ്ടാവാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്യോഗശാസ്ത്രികൾക്കെന്നയാണത്രേ! പട്ടേരി തന്റെ പത്രങ്ങൾക്കെ പയസ്സിലാണ് ഉദ്യോഗശാസ്ത്രികളെ ജയിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഈ ബാലവണ്ഡിതൻ സഭയിൽക്കയറിനു മിമിസം
സംഹാരമാണി പ്രത്യേകിച്ചു മറ്റൊരാളാണി,

നല്ലതും നല്ലതും നല്ലതും നല്ലതും
പുറംനിന്നും പുറംനിന്നും

‘ന ശുശ്രൂണി ന പട്ട-വിന്ധവസനം
നമ്രം-വിഹാസം-മൃതം

எனது பூங்கா மனமனைதெரிநி-
 ஷையு அழைப்போடுயி-

പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതോ
പോലീസ് ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ?

ഈ മഹാകവിയുടെ കൃതികളിൽ 'വന്ദനീമാന വിക്രമം' എന്ന നാടകം മാത്രമേ ഇപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിട്ടുള്ളൂ. ഇദ്ദേഹത്തിനെ ഭട്ടയിൽ വിജയവിക്രമനീതി ത്തം ആചാരനിരംസ്ഥനാകയാൽ നമ്പൂരിമാർ ചർച്ചിച്ചു കളഞ്ഞു. ഭട്ടദിവസം പട്ടേരി സന്ധ്യാസമയത്തിൽ ചെമ്പേണ്ടത്തായ കൃത്യത്തോണം കൂടാതെ തന്റെ പത്നിയുടെ പ്രകാരം അലസനായി പ്രാഹ്ണയുടെ സദൃശ്യതയോടു കൂടിയവനായി നമ്പൂരിമാരിൽ ചിലർ, 'പട്ടേരി എന്നു അങ്ങനെ സന്ധ്യാവരനാദികൾ ഒന്നും ചെയ്യാതെ കേവലം ഭ്രമനാളെപ്പോലെ നടക്കുന്നത്' എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു മറുപടിയായി പട്ടേരി അപ്പോൾ ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്.

‘ഏകാകാശം ചിരാദിത്യസ്തദാതാ നിനന്തം

ഉദയാസ്തമയൗ ന സ്മാ കഥം സന്ധ്യാഭവാസ്മഹി’

ഇങ്ങനെ കാലക്രമേണ പട്ടേരിയുടെ ആചാരണാദികളിൽ 'നമ്പൂരിമാർ' ഭട്ടം തൃപ്തിയില്ലാതെയായിത്തീരുകയും പട്ടേരിയുടെ യോഗ്യതയാൽ അദ്ദേഹത്തിനോടു യാതൊന്നും പറയാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവരികയും ചെയ്തതിനാൽ ഭട്ടയിൽ ഈ സങ്കടനിവൃത്തിയ്ക്കായി എല്ലാവരും കൂടി ചോരാനിക്കുമെല്ലെല്ല പട്ടേരിയോടുതന്നെ സംശയം ചോദിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് നല്ലതെന്നുറച്ച് അപ്രകാരം അവർ തമ്മിൽ നടന്ന സംഭാഷണശ്ലോകമാണിത്.

നമ്പൂരിമാർ—‘ആപരി കിം കരുണീയം’

പട്ടേരി—സുരണീയം ചരണായുഗമുദമംബരം!

നമ്പൂരിമാർ—തത്സ്മരണം കിം കരുതി?

പട്ടേരി—ബ്രാഹ്മണിനവി ച കിരണീകരുതേ?

മലയാളത്തിൽ നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിൽ പണ്ട് ഏതൊരു പ്രമുഖരും അല്ലാത്ത പക്ഷം പക്ഷികളോടുകൂടി പെരുമാറുകയും വിശേഷിച്ച് അവരുടെ കൂട്ടം ഗുണമുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ യാതൊരു പ്രകാരത്തിലും പക്ഷികൾ സംബന്ധമുണ്ടായിരിയ്ക്കും പാടില്ലെന്നു കലശലായ നിബന്ധന കാണുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു മലയാളികളുടെ സ്വഭാവമിമാനം ഉള്ളിയിരുന്ന അക്കാലത്തു തളിരു ചേത്തറ നത്തിൽ കിഴക്കു കണിപ്പുറത്തുകാരനായ ഉദ്യോഗക്കാര്യം അധികാരി ആയിരുന്ന സിദ്ധാപ്പാൻ ഇടപെട്ടുകൊണ്ടുണ്ടായിരുന്ന സദസ്സുമായി സഹകരിച്ചുള്ള സ്വഭാവഗുണസംരക്ഷണദീക്ഷിതനായിരുന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്ക് ഒരു നൂതനതയായില്ലെ എന്നു വല്ലവരും ശങ്കിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ, അതുനിമിത്തം മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പിന്നീടൊന്നു വന്നു കൈയെത്തിക്കേണ്ടതും പരിശ്രമത്തിനേറും അപ്രകാരമായും അസാധാരണമായുള്ള ഫലങ്ങളെ ആലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ ആ മഹാന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി സ്വഭാവപര്യന്തരമാകെ ചർച്ചിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിത്തന്നെയുള്ള ഒരു ചൊടികയ്യായിരുന്നു എന്നോർത്തു സമാധാനപ്പെട്ടുകൊള്ളുമല്ലോ.

ഉദ്യോഗക്കാര്യം പ്രഥമസംഭാഷണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുമ്പോഴായി ചെന്നാസ്സു നമ്പൂരിപ്പാടു ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്:

നിന്നിരുന്നു ഒരു മാതാർ ഉടനെ അതിമനോഹരംമാഗം-
പുഷ്പാലംബങ്ങൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നായി ചൊല്ലുകയും
ചെയ്തു. ഇതു കേട്ട ശാസ്ത്രികൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു 'കോയം
കവിമല്ല' എന്നു ചൊരിച്ചതിന്നു മാതാർ 'മേഘാ കന്ത
നാകൾ' എന്നുത്തരം പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ
മാതാരുടെ പേരും കർമ്മനാമകൾ എന്നായിരുന്നു. മേഘ
ദത്തർ ദേവകും ഇതാണ്.

ശാസ്ത്രീകൾ—‘സംരക്ഷിതഭൂമിയിലാണ് ശുദ്ധജലം

എം.ജി. ചിന്തനമിത്രം മടങ്ങി

കാക്കിൾ — 'ജംഭരിച്ച കംഠി വരകം ഭയഗ്രസ്തം'

സംഭവം പരിശോധിക്കുക.

ചിന്നെ കെട്ടൽ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽവെച്ച് ഒരു പുരുഷപണ്ഡിതനായ തൃക്കണ്ടിയൂർ നാണപ്പവിന്ദാശാരിയും ശാസ്ത്രികളും തമ്മിൽ ബ്രഹ്മരൂപിസന്തത വാദം നടന്നിരുന്നു. വിന്ദാശാരിയുടെ പ്രകാരമനുസരിച്ചു. തൃക്കണ്ടിയൂർ വിന്ദാശാരിമാർ പണ്ടുകേൾവ് വംശപമ്പരയെ പണ്ഡിതനാക്കിരുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ശാസ്ത്രികൾ വിന്ദാശാരിയോടുള്ള വാദാരംഭത്തിൽ ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്.

‘ധന്യസപ്തസപ്തീനാം ഹണിഖരണിതം’

രോഗികൾക്കിടയിൽ

ധന്യം കേചിൽ പ്രഥമൻ വർദ്ധനകണിക്.

കുടുംബകണക്കുകൾ നൽകുന്നു

പ്രകൃതമാണെന്നുപി കൃതികളെക്കുറിച്ചു

കോപി സാഹിത്യചിത്രം-

കാണോ താണപ്പനാകാ വൃദ്ധന്റെ ജ-

ന്താവതാ മേ ന ഹേനി?

ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ ആദ്യം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വന്നത്, തന്റെ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനംകൊണ്ട് എളുപ്പത്തിൽ മലയാളികളെ വിസ്മയിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും മലയാളപാണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം താൻ വഴിതെരിച്ച് ഭൂമിയിൽ കീഴടക്കിക്കളയാമെന്നും ഉള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയാ തിരിക്കാമെന്നും ഇവിടെ വന്ന കരം പെരുമാറ്റത്തോടുകൂടി തന്റെ ഭൂസ്വത്തു വിചാരം ഭേദപരം ആസ്വത്തായിപ്പോയി എന്നും മലയാളഭൂമിയും ഹൃദയവും വിഖ്യാതപാണ്ഡിതന്മാരുടെ ധാരാളം വിളമ്പുന്ന ഒരു പ്രദേശമാണെന്നും ആ ബുദ്ധിമാനായ ശാസ്ത്രിയെ നല്ലപണ്ണം അനുഭവം വന്നതിനാൽ കാലക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിന് മലയാളത്തേക്കടുത്തു വളരെ പ്രതിപത്തി വാടിപ്പോകയും പിന്നെ തന്റെ ആയുസ്സവസരിൽ മിക്ക ഭാഗവും മലയാളത്തിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്തു എന്നുതീർപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'കോകിലസന്ദേശം' എന്ന ധാരാളം മതിയായ തെളിവുകളുണ്ട്.

പുനർജന്മവുമില്ല പാണ്ഡിത്യവും അഭിജ്ഞാനവും കറുത്തുവരുകയും ആദ്യം കറുത്തുവന്നതിനാൽ ആദ്യത്തെ ആ സദസ്സിൽ 'അക്കംവി'യായിട്ടേ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ ആ അക്കംവിയുടെ കൃതിയാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കണ്ണിഗാഥ (കണ്ണിപ്പാഠ്). ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ

കുരിശുലേഖകൾ വായിച്ചിട്ടുള്ള അക്കാല സഹായനം അദ്ദേഹത്തെ അറക്കുവി എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സഹിസ്തയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, 'നോക്കുവി'യെന്നു പറഞ്ഞു താണെന്നു വാരിയുറപ്പു കിട്ടിയെന്നു വെക്കുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂട്ടുകാരായിരുന്ന മറ്റുള്ളവരെല്ലാം സംസ്കൃതകവികളും അദ്ദേഹം മാത്രമാണ് അഷ്ടകവിയെന്നു നാം അറക്കുന്നത് എന്നല്ല ഇന്നും സംസ്കൃതവും അഷ്ടകത്തിൽ താക്കൂട്ടല്ലെങ്കിൽ നോക്കുമ്പോൾ നോക്കി അക്കാലത്തുപോലും അഷ്ടക യോഗ്യതയില്ലെന്നും ഉള്ളതെന്തും വിചരിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന് അദ്ദേഹം അറക്കുവി എന്നു പേർ കൊടുത്തതിന്നു നോക്കുവി എന്നു പേരിടുന്നതാകാം അധികം വിചാരിക്കേണ്ടതാണ് വിചാരിച്ചു നോക്കൂ. അക്കാലത്തു മലയാളികളായ പണ്ഡിതന്മാർക്കുണ്ടായ അഷ്ടകവിതയിൽ ഇങ്ങനെ വിപ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്നതോടനുബന്ധം കേവലം ഒരു പരദേശിയായ ഉദ്യോഗസ്ഥരിൽ അഷ്ടകവികളെപ്പറ്റി അനാദരം തോന്നിയതിൽ അതുതന്നെ ഉണ്ടോ? കേവലം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ മുഖിൽ വെച്ച് ഒരു അഷ്ടകവിതാപ്രസംഗത്തിൽ അഷ്ടകവികളെക്കുറിച്ച് പരിഹാസമായി ശാസിക്കുക.

‘അഷ്ടകവിനിവരോന്മുഖം
 അഷ്ടകവേദപിതാമഹി ഭവനതലേ
 പ്രാണേണ മൃതശ്ചിതഃ
 സൂര്യോദ്ധാകേ നിത്യേനാപ്രസരഃ’

എന്ത് ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കലാശിശുവോടും നമ്മുടെ പുനത്തിൽ നമ്പൂരി രാജാവിനെ കാണുന്നതിൽ വിരമം കയറിച്ചെന്ന്

‘അരിയന്നപി കലാശാലയെഴുവകലാ-
 രാമ! രാമാജനാനാം
 നീതിയാർജ്ജവം! വൈരാകരണികരണം-
 മണ്ഡലീചണ്ഡരാനോ!
 നേരമൊത്തോളം നിത്യം തൈദകരി കളയാ-
 ള്ളന്നമേന്മാ കളിത്ത-
 ണേരത്തിന്നിപ്പോം വിളമന്തവമ! ധരാ
 ഹന്ത! കല്പാനന്തരേ.’

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലുകയും അതു കേട്ടപ്പോൾ ശാസ്ത്രികളുടെ അഭിപ്രായം തീരെ മറിഞ്ഞ് ‘അന്നു ഹന്തത്തിനപ്പോൾ’ എന്നു പറഞ്ഞു തന്റെ ഉത്തരിയെപ്പട്ട നമ്പൂരിയുടെ അമ്മയും കൊടുത്തതന്നു പുറമെ

‘അധികേളമഗ്രഗിര: കവയ:
 കവയസ്തു വന്തസ്തു നന്തൻ വിനമി
 പുളകോൽഗമകാരിവചാപ്രസര:
 പുനമേവ പുന! പുനരാസ്മരമേ.’

എന്ന ശ്ലോകത്തെ സമീപിക്കാറായും കൊടുത്തു എന്നു അദ്ദേഹം മലയാളത്തിൽ കഴിവാൻ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ മഹാസാഹസ്യമായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്കും മറ്റുള്ള സദസ്യർക്കും സാമൂഹികിപ്പാട്ടിലേയും കൃഷ്ണഗാഥ ധരിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഒരു അപരിമിതമാതിരിപ്പം

നിശ്ചയംതന്നെ; എന്നിട്ടും ആ പതിനെട്ടു കവികളിൽ ചിലരെങ്കിലും നമ്മുടെ അനുകൂലത്തെ പിന്തുടന്നു മലയാളഭാഷയെ അന്നനുഗ്രഹിപ്പാൻ തോന്നാഞ്ഞതു കേവലം ഭാഷയുടെ കാലത്തേയെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പറയാൻ കാണുന്നില്ല.

മലയാളഭാഷ

അടുത്ത ചില കാലങ്ങളായിട്ടു മലയാളഭാഷയ്ക്കു വലുതായ മറ്റൊരു അതിവേഗത്തിൽ തുടങ്ങിയ ഒരു വന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഭാഷാജിനാനികൾക്കു പരക്കെ അറിയാവുന്നതേ സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴു കിട്ടിയതിന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്നതു മുഴുവനും വാസ്തവത്തിൽ അഭിപ്രായമുണ്ടോ എന്നും സ്വന്തകൾ എന്നു വെച്ചു തള്ളിക്കളയുന്നതു മുഴുവനും സ്വന്തകളാണോ എന്നും പരിശോധനാർത്ഥം വല്ലതും കാട്ടുകഴിയിടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും ഈ ഭാഷാപഠനത്തിനിടെ കർമ്മവിളിപ്പാതെ അർത്ഥാർത്ഥി ആലോചിച്ചുനോക്കുന്നവർ വളരെ ആകർഷകമായ ഒരു വാ. ഭാഷാവിഷയത്തിൽ മലയാളമല്ല എല്ലാ വിഷയത്തിലും ബഹുതലത്തിൽനിന്നു ഭഴിഞ്ഞു നിർബ്ബാധമായി ആലോചിച്ചു അഭിപ്രായത്തെ അറിഞ്ഞു പറഞ്ഞുവീയ്ക്കുന്നവരാണ് ശാശ്വതമെന്നു ഗുണം ചെയ്തുകാണുന്നത്. പരിശോധനയുടെ ആവർത്തിക്കുന്നത് പുറപ്പെടുമ്പോൾ. ആവക അഭിപ്രായങ്ങളെ കാലാനുസരണത്തിൽ നില നില്ക്കുകയുമുണ്ടു.

മലയാളഭാഷയിൽ വാചകശീതികൾ മിനപ്രതി-
 ശാദിക്കൊത്താണിരിക്കുന്നത്. പല പുതിയ വാക്കുകളും
 ഭാഷയിൽ കടന്നുകൂടുന്നുണ്ട്. കടത്തിയുടനമുണ്ട്. അ-
 പര്യവർത്തനം ഈ ഭാരതത്തിൽ മിക്കതും ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷാ-
 വിജ്ഞാനമുള്ള ഭാഷാജിമാനികളിൽനിന്നാണെന്നു വളരെ
 സംശയമില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയുമാണ്. ഇതിൽ പല
 മലയാളികൾ പങ്കുകൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നു പറയാൻ തരമില്ല
 നഗരഭാഷ നാട്ടഭാഷയായി തീരേണമെങ്കിൽ അന്നു നാ-
 ടുഭാഷയെ നഗരഭാഷയാക്കി വിവർത്തിക്കേണ്ടതല്ല. അന്യ-
 ഭാഷകളിൽ, നാട്ടഭാഷയും നഗരഭാഷയും ഇണങ്ങിച്ചേ-
 രുന്ന നാട്ടഭാഷയുടെ പരിണാമമായിട്ടാണ് കാലത്തിനനു-
 സരിച്ച് ഒരു പരിഷ്കൃതഭാഷാസമ്പ്രദായം ഉണ്ടാകുന്നത്.
 എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ഇതിന് ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ട്.
 നഗരഭാഷ നാട്ടഭാഷയുടെ പരിണാമമായിട്ടല്ല. മകു-
 ലം ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയുടെ പകർപ്പും സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ച-
 വർദ്ധം ആയിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. പുതിയ വാക്കുകളുടെ
 ആവിർഭാവവും അങ്ങിനെതന്നെ. ഈ പകർപ്പഭാഷ അ-
 സ്സൽ ഭാഷയെ മുഴുവനും വിഴങ്ങുന്നതിനുമുമ്പായി ഇ-
 ച്ചേർ മലയാളഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന ഭാരതത്തിന്നുതന്നെ ഭാരതം
 ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്ന് എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.

പഴയ മലയാളഭാഷയിൽ വാചകവും വാചകശീതി-
 യിലും സ്വീകരിയ്ക്കാമെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങൾ കൈ-
 കൊണ്ടു കഴിച്ചു പോകാതെ വരുന്നതു കടം വാങ്ങുക-
 യോ സൃഷ്ടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് മെധികം നന്നായിരി-
 ത്തും. ഇതു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ട അറിവും പ്രയ-

നിയമങ്ങൾ വേണ്ട അർത്ഥം ഇല്ലാത്തതുകാരണം പരിഷ്കാരത്തിൽ അധികം മുതിർപ്പാത്തതുകാരണം വളരെ ആളുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു കാണുന്നില്ല. അതുനിമിത്തം അനേകം പഴയ കവിതകളുടെ സാരസ്യവും വാചകങ്ങളുടെ പുഷ്പവും കർണാതക വേഷനാടകം, വേലുത്തമ്പിള്ളിയുടെ വിദ്യാഞ്ജനത്തിന്റെ മൗഢിതം ഇക്കാലത്തു കണിക്കാണാൻ പൊഴം ഇല്ല. മുതിർപ്പാട്ട്, ഉണ്ണിനീലിസന്ദേശം മുതലായവയുടെ സാരസ്യം, ആരം കാണാതായിത്തുടങ്ങി. ഇരവിപ്പൂവും മറ്റൊരാലിയും വേരായി ഗർഭാശയപ്രതിവിംബശാഖയുമായിത്തുടങ്ങി. എന്നു മാത്രമല്ല ഈ വകയിൽ അഭിവൃദ്ധിയും കൂടിത്തുടങ്ങി. അനേകം ഗുണങ്ങളും പല ദോഷങ്ങളും ഉള്ള പഴയ ഭാഷയെ അർത്ഥമേകൂടി ഒരു പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഇതിന്റെ വാസ്തവം എല്ലാവരും അറിവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

സംഹിതയിലുള്ളതിൽ പ്രാചീനഭാഷകവിതകളിൽ കണ്ടുവരുന്ന പ്രയോഗഭംഗിയും അർത്ഥപുഷ്പിയും സാരസ്യവും നവീനകവിതകളിൽ ഒർല്ലഭമാണെന്നു സമുദയന്മാർ പരക്കെ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇതു വേറും പാഴ്വരകോ വേരമാഴിയാ അല്ലെന്ന് അനും ഇനും ഉള്ള കവിതകളിൽ കടന്ന് പുഴിഞ്ഞുനോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആശയത്തെ ഏറ്റക്കുറച്ചുകാൽ വെളിവാക്കുന്നതും സൂക്ഷ്മങ്ങളായ മനോവൃത്തിഭേദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചുകാണിക്കുന്നതും സമർത്ഥതയോടുകൂടിയതും ആയ ചില പദങ്ങളും പ്രസ്തുതങ്ങളും വേണമിരിക്കിൽ.

വേദങ്ങളുപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിലുള്ള നിഷ്ഠയ്ക്കു് അനന്തം ഇനം വളരെ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്.

‘കളിച്ചു കൂന്തൽപ്പുറവും തുവർത്തി-

മേളകൊന്നൊക്കിപ്പുറത്തെങ്കിലും

മേഞ്ഞി പോന്നാളധുനാ മണമേ.

‘ലവറക്കുപോലത്തിനെന്തെങ്ങിരിച്ചോരു.’

ഒന്നാം തട്ടുവോൾ മകൾമയിർ കൊള്ളത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഈ സാമ്യതാവലോകനത്തെ ‘ഉള്ളിൽതട്ടുന്ന മട്ടിൽ കടമിഴി കളിയാടില്ല മനം നടന്നു’ എന്നു കഴർകളിയാടിനടന്നോ ‘സാമിപ്രായം സഭാമുഖമെന്ന സന്ദേശാർത്ഥത്തിൽ വിഷിപ്പിത്തെന്ന’ എന്നു കണ്ണിൽ കടാക്ഷിച്ചോ വല്ലിപ്പിള്ളുന്നതായാൽ ‘കളർകൊന്നൊക്കി’യെന്നു സമവേശം കിട്ടുന്നതു.

‘മാരംഗിപ്പോലമോശ മറ്റൊന്നു കരതാർ

വെച്ചു മനം മനം

പോലം വാ ചാ മറ്റൊരുശ്വേദ! മതി മതിസ്-

നാവമെന്നാലവർ!

പൂമേ പൂമേ പുണർന്നവതു മധുമണിയാ

തന്നു വീര്യച്ചാമി.

പൂമേ മിഴിത്തട്ടിപ്പോയതു വിവരമേ മേ

സംഗ്രഹം പ്രേമസി സാ.

ഇതിലുള്ളതൊക്കെ പ്രത്യയയോഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നതല്ല. ‘ഇപ്പോഴൊക്കെവിധം പുണന്ന സമയാൽ കേളിച്ചു മേവീടുക’ എന്നതുകൊണ്ട് ആ അർത്ഥം

ആ സേവ്യം ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ, 'മാർവ്വരൈപ്പുണ്യകൊൾ
മാൻ' എന്നു തുടങ്ങിയ പൂർവ്വഗ്രന്ഥസമാഹൃതത്തിൽ പദങ്ങൾ
കൈതിരായി അർത്ഥപ്പെട്ടിട്ടു വരുന്ന ചലച്ചിത്രപദങ്ങളും,
ഇംഗ്ലീഷിൽ സൈന്യങ്ങളുടെ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള കലവർ
സ്തംഭങ്ങൾ എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'മിലിറ്ററി പ്ലോവിന്റൻ
സ്' മുതലായ വാക്കുകൾക്കു തക്കതായി 'കൊറും കോ
ളം' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ശുഭ പദങ്ങളും ഇക്കാലത്ത് ഏ
റെ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന്നിരിക്കുന്നു.

ചെമ്പർവുകാക, വല്ലൂൻ, പുണർതാവു, കാണ
നോ, താമാനോ, ചാച്ചയോ മുതലായി പ്രാർത്ഥന, ഉൽക
ടേപ്പു തുടങ്ങിയ അവധിശേഷങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ക്രിയാ
പദങ്ങളും, ബല്ലി, വല്ലി, ആയോ മുതലായ സാദാർണ
പ്രശ്നത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളും, 'ചെണ്ടാർ, ' ചെണ്ടാർ,
' വെണ്മക്കാടി, ' ജാറാലും, മാറൊലി, ചുടച്ചക്കം
മുതലായ ധൈര്യശീലശബ്ദങ്ങളും, ' കറവൽ, ' കൊട മുത
ലായ നാമവിശേഷങ്ങളും തള്ളിക്കളയുന്നതുകൊണ്ടല്ല
കുതിച്ചുള്ള കട്ടത്തു കടം വാങ്ങാതിവരുന്നതി' വരി
ചൊട്, അഴകൊട്, ഹിരകൊട്, നലകൊട്, വടിവൊ
ട്, തരകൊട്, തിരകൊട്, ചിതകൊട് ഇവക സാധാരണ
കവർങ്ങൾ അസ്ഥാനത്തിലുപയോഗിച്ചു നിർമ്മാകു
മായിരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നതിന്നു മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരി
ക്കുന്നു ഈ സ്ഥാനഭംഗം നിമിത്തം ഒരു കാര്യത്തു നല്ല
സ്ഥിതിയിൽ നല്ലവരോടുകൂടി സമാവേശം ചെയ്ത് പ്ര

[ചമ്പു, 2 ഗു. 8 തെക്കു.

6. പൂമ്പിരി, 5. ചമ്പു.

സംശ്ലിഷ്ടനടിയ ഇങ്ങനെയായി പരസമമി ഏകസംസ്കൃതംകൊണ്ടു മോചനപ്പെടുകയാൽ മലയാളഭാഷാഭാവത്തിൽനിന്നു മുട്ടിപ്പറയിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആർ കണ്ടു വിധി ഭൂമിയിലും, കണ്ടുമുതൽ വിധിഭൂമിയിലും; കണ്ടുസീതയെ, സീതയെകണ്ടു; പാറി, പാറിപ്പോയി; കണ്ടു, കണ്ടുമുട്ടി; ഇതിനെയുള്ള വാചകങ്ങളിലും വാക്കുകളിലും ഗുണങ്ങളായി കിടക്കുന്ന ഭാവങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിക്കാതെ ഗദ്യങ്ങളും പദ്യങ്ങളും വാരികോലില്ലാറിത്തു നാടകംകൊക്കലായിരിക്കുന്നു.

സെത്തിന് അനുഗ്രഹങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളുടെ ശുദ്ധിയും സ്ഥാനത്തിന്നനുസരിച്ചു വിന്യാസക്രമവും കല്പനാശക്തിയുടെ പുരുഷവും സ്വരധീനവും ആധുനികകവകളിൽ അപൂർവ്വം ചിലതിൽ മാത്രമേ നില്ക്കുകയും കാണുന്നു.

‘മേൽ കാണുന്നതിപ്പോളെന്റെപൊരിപടലീ
 ഭൂതലാൽ പൊന്നിരേൽപ്പൊ-
 ഉറ്റാനും ഏഴാളി പാകിക്കിരണനികരം-
 വൃണപതി ചണ്ഡഭാരതം
 നിഷ്ഠായം വൈവിധ്യം ഗുണിതമിത ച-
 യും വിളയാത്തകോപം
 വരയാളെത്തുംകൊണ്ടുപ്രസിതനിവഹധു-
 മം വരക്കുന്നപോലെ’

‘നീർക്കാനിന്ദ പലകിട തെളിഞ്ഞാ-
 വൽപോലെ ചിരിച്ചാ-
 നാൽക്കാൻ വണ്ടൻകുളകിട വള-
 ന്നാൻ പരയാക്കിപ്പോലെ
 ചീതാം സുവാതൃതമിളകിനാ-
 നെ യ ചേർപ്പോത്തുപോലെ
 കൂറക്കാൻ കാമിദേവനവ പോ-
 ന്നാഗതെ വീരചന്ദ്രേ.’

ഇങ്ങിനെ യുദ്ധയാത്രയും സന്ദേശമെഴുതുന്നവയും അവകൾ
 ജ്ഞേണയെ വെട്ടുകയും —

‘അടിവഴിവടയാളിത്തർ തട്ടിപ്പുടത്തും
 പൊടിനിറ ഗഗനത്തിൽ തിങ്ങിയിരിക്കുന്നു
 ചെടികൾകടയേയും പാമ്പനാഭിജനത്തിൻ
 കെട്ടിയ വിരഹവഹിണ്യോദ്ധയംകണകെ.’

‘മുന്നിൽ കണ്ടോരനേരം വെയിലിപ്പുകിട്ടം
 വെണ്ണുപോലൊന്നലിത്താൻ
 പിന്നെപ്പോലും തെളിഞ്ഞാൻ തരണിമണി തൂ-
 മ്പോല കണ്ണാടിപോലെ
 ഏതല്ലാമാൻ പിന്നെ കണ്ടിളകിന കഴവെ-
 പ്പോലെ ചാർത്തണത്താ-
 യൊന്നല്ലാസാൻ ചിരിച്ചാനന്ദ കവികുലം
 കോരപോലെയാൽക്കാൻ.’

ഇങ്ങിനെ അണിയിച്ചാൽ അതിലുള്ള സംസ്കൃതസം
 തന്നെ.

സേവാവണ്ണയെ അനുഭവാനുഭവകാരുടെ കണ്ണിലെ അനുഭവപ്പെടുന്ന കാഴ്ചയിൽ പണ്ടത്തെ കവികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന വഴി ഇക്കാലത്തുള്ള കവിമാകത്തിൽ മിക്കതും പുറംപോക്കായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്.

‘നിങ്ങളേ നിവസനമിദം ചാത്തു മേധാമൂനാശമെപ്പോഴും നി കൃതമതി തേം മുട്ടമാറായ്കാല്ലാ എന്നിവണ്ണം വിജയദിനപ്രാർത്ഥനാം കത്തുകാരാ കേഴന്നി വാ മേന്തി വിമേഘാകലാ വല്ലഭാ മേ’

എന്നു വണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ‘അമതി’ എന്ന വിമേഘിണീഭാവിശേഷത്തെ -

‘ചിന്തിപ്പാടേ ചിന്തിന മുടിക്കെട്ടു ചൊൻകണ്ഡലച്ചാ-
 ഞ്ഞെന്തേപ്പു മൃഗസംഹാരജനന്മാലയും പേർമ്പേക്കു
 എന്നല്ലേറും പുസനനിലയും പൂച്ച മോടിപ്പകിട്ടി-
 ണ്ണൊന്നുംനോക്കാതെ ചില മനോരാജ്യമാതിരിയിട്ടും.’

എന്നു വണ്ണിക്കുന്നതായാൽ ആ കവിയുടെ കവിതയിൽ കേവലം സഹൃദയനാകു് അതെ അനുഭവപ്പെടുകയല്ല. വിമേഘിണിയുടെ ശ്രേയിലേയ്ക്ക് അതു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതേ ഇല്ല.

‘മുളളുമുളളകുൻവാവും കല്ലുഴക്കൊഴെന്തിക്കുററി
 യും’ ഇപ്പോഴുള്ള ആധാരത്തിൽ കടന്നുളളങ്ങുന്ന ആ
 വശ്യമില്ലെങ്കിലും ‘ആറുപോകം വഴിയും നീർപോകം
 ചാച്ച’ മാതിരി അതിനെ കിടന്നുനരിഞ്ഞു മേഗി ഇന്നും

കരയണമെന്നില്ല. 'അകത്തു് അകമാകിക്കരയേറു' ഹോമുണ്ടാകുന്നു ഉത്സാഹം തുടങ്ങിനേൽ തല്ലി യുദ്ധകളത്തിലേയ്ക്കു ചെല്ലുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നീട്ടിവെച്ചു സംബന്ധമില്ലാതെ ഏഴുതുണ ചഴയ ഭാഷ അങ്ങിനെതന്നെ വകയെടുത്തെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നതീ. ആ വാചകത്തിന്റെ ജീവൻ കളയുന്നതു യുക്തമല്ലെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുള്ളു. മോടി ചിലച്ച ചില വാചകവും തുടങ്ങി ചിലച്ച ചില വാചകങ്ങളും സ്പോർട്സ് വാചകങ്ങളും ചില വാചകങ്ങളും ഇപ്പോൾ ഉള്ള വാചകങ്ങളിൽ മുങ്ങിക്കിടന്നിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു സംശയമാണ്. മലയാളഭാഷയുടെ മറ്റും ഭാഷകളെ നിരവധി ചലഞ്ചിപ്പെട്ടു മറയ്ക്കപ്പെട്ടതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷ് വാചകങ്ങളുടെ ജീവൻ കൈകാലത്തും സ്വയം കൈ വരുന്നതല്ല. 'എം. കെ. പാത്ത്മസാരഥി അയ്യങ്കാക്കുടേ അഗ്രാസനത്തിന്റെ ചോട്ടിൽ ഒരു പ്ലേസ് സമൂഹം' എന്നല്ല ഭാഷയല്ല. 'അടക്കം ആചാരവും നീതിയും നിലയും കലാഭേദവും മര്യാദയും ഏകീകരണം വീര്യവും നീണ്ടു കളിയും കഴിവുണ്ടെന്നു നീർകോരുവാറും കലം വെക്കുന്ന ചെമ്മുത്താരം ആവരേകു് മറ്റോ പ്രവൃത്തികളും ആചാരങ്ങളും ഭാഷകളും വേഷങ്ങളും അതാതു കലത്തിന്നുതക്കവണ്ണം കലിച്ചിരിപ്പു' എന്ന് ആചാര്യസ്വാമികൾ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു വിശദമായി ഭാഷകളും വേഷങ്ങളും കാലവും കോലവും നോക്കാതെ അന്നവശ്യമായി അറിയിച്ചു് ഏകീകൃതമായ വശിപാലെ ആലോചിച്ചു വേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. 'നെടുമനാട്ടു പടനായകമായി

ഏറ്റവും ഉയർന്നതായാൽ ഭാഷയുടെ മറുപടിയിൽ വില്ല ക
 യിൽ കേൾക്കുമ്പോൾ അത് കേൾക്കുന്ന ഉറപ്പിനാണ്. എ
 ന്നാൽ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ആ സമീപിതം
 നാട്ടുകാരും നഗ്നരും അതിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്നതായാൽ
 ഒരു കണ്ണുകൾ വേണ്ടെന്നവരുമാ? വില്ല ക
 യെക്കൽ എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളാണെന്നു മാത്രമേ ആലോചി
 യ്ക്കേണ്ടതുള്ളൂ. കേൾക്കാനാവാതെ കലാപം കൊ
 ട്തതു തുടങ്ങി. ഗദ്യവ്യക്തവാചനങ്ങൾ കലാപം വന്നതി.

‘മനുഷ്യൻ, പരിവർത്തനം, കേൾക്കി’ ഇവയെ
 ചേർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തീർത്ത്, ‘സമയത്തെക്കൊണ്ടും സമയം
 കൊടുത്തു, പ്രസ്താവത്തിൽ, കണ്ണുകൊണ്ടു കടിക്കുക’ മ
 തലായ ശത്രുക്കളെയും അതിൽ, അതും ചുരുക്കം വി
 ത്തം വാല്യവും നാട്ടുകാരും നാട്ടുകാരി, ആഴി മുഴിയിൽ
 കമാരിഗോകണ്ണുവർത്തനം കേൾക്കാനാവാതെ കേൾക്കുവാ
 ട്കൊണ്ട് പോകി വേരും പൊരുട്ടും ചുരുക്കി അറിയാതെ
 കൊള്ളട്ടെ.”

— — —

പഴയ ദിവസം

സംസ്കാരം വർദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ സകല വസ്തുക്കളു
 മായും ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും പല മാറ്റങ്ങളും വന്നു
 കൂടുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. അങ്ങനെയായിട്ട്
 ചെളിപ്പട്ടം സംസ്കാരം എല്ലാ വിധത്തിലാണ് വരിക

കിട്ടിപ്പിടയ്ക്കുന്നതെന്നു പഴയ ഭാഷയും പുതിയ ഭാഷയും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചു നോക്കിയൽ ഏകദൃഷ്ടതിലറിയാവുന്നതാണ്.

ഗീർവ്വണഭാഷയിൽ പ്രാകൃതത്തിന്നും സംസ്കൃതത്തിന്നും ആകൃതികൊണ്ട് എത്രത്തോളം അന്തരമുണ്ടോ അവയോളം ഭാഷയിലും പഴയതിന്നും പുതിയതിന്നും ഏകദേശം അത്രത്തോളം അന്തരം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

‘കാരാളംകൊണ്ടുണിമുലയും കാന്ത

മൈപ്പട്ടുന്തുമേൽ

കോരേറ തുളും പൂതി കൊഴുകൊഴുകോത്ത

സീൽകാനോദം

കാരാദാടം നട്ടവു കലിയകാണമ-

നോ കണ്ടനോത്തം

കൂറമ്പിൽചെൻറാളിയിലിളയച്ചിവി-

കരസാദയം ഞാൻ.’

ഇതിലെ കാരാളം, നൂന്തൽ, കോരേറ, കൊഴുകൊഴുകു, നട്ടവു, കലിയ, കാണനോ, കൂറ, ചെൻറ, ഇച്ചാദിപദങ്ങൾക്ക് താൽപ്പാദം, നൂലിന്തൽകോത്തു കൊണ്ടുതന്നെ (കോൽ വിധത്തിൽതന്നെ), കൊഴുകൊഴുപ്പ് (മണ്ണുണക്ക), നട്ടു വളയുന്ന വിധത്തിൽ കാണമോ, കൂത്ത് (നൃത്തം), ചെന്ത ഇങ്ങിനെ മായാപദങ്ങൾ കൂണ്ടി കേണ്ടതാണെന്നു പല ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പ്രാകൃതത്തിൽനിന്നു സംസ്കൃതത്തിലേക്കു മാറ്റുമ്പോഴുണ്ടാകുന്നതു പോലെ പഴയ ഭാഷയിൽനിന്നു പുതിയ ഭാഷയിലേക്കു മാറ്റുമ്പോഴും പദങ്ങൾക്കു വലുതറി

മൂലം തിമിമൂലം വരുന്നതാണ്. ചോവുത്, ചോവുത്, ചോവിന്, എന്ന പഴയ ഭാഷാശബ്ദങ്ങളാണ് സംസ്കൃതം കൊണ്ടു 'ചോവത്' ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള മാറ്റങ്ങൾ ഗണിച്ചാൽ അവസാനിക്കാത്ത വിധം ആഗ്ര വളരെയുണ്ട്. എന്നാൽ പുതിയ ഭാഷയിൽമാത്രം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവർ പ്രാകൃതഭാഷയായി കണക്കാക്കുന്ന പഴയഭാഷയിലെ സമസങ്ങളും പ്രാസങ്ങളുമായ അനേകം കവിതകളിൽ തീരെ വൈമുഖ്യം കാണുന്നതിനുള്ള മുമ്പുകാരണം പഴയഭാഷാധ്വനികളെത്തിന്റെ മറുപടിയായാണ് മുഴുവനും നശിക്കാതിരിക്കില്ല. ആ വക സകലഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും അർത്ഥം മനസ്സിലാവാൻ പറ്റാത്ത പഴയ പ്രബന്ധങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി വായിക്കുന്നതിനുകാർ ആ ഭാഷയുടെ സാമാന്യലക്ഷണങ്ങൾ മേൽ ഗ്രഹിക്കുന്നതായിരിക്കും. അധികം ഉപകരിക്കുക. ആകെകൊണ്ടുതാഴെ വിവരിയ്ക്കും പ്രകാരം ആ ഭാഷയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള ചില നിരൂപണരൂപമാകുന്നത് ആവകഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്ന കാഴ്ചയിൽ വളരെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. ഈ നിയമങ്ങളിൽ മിക്കതും തരിശിനെ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും പഴയ ഭാഷയിലും സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഒരു സ്വരങ്ങൾ കൂട്ടുമ്പോൾ നടവിൽ തകാരം വരും. ഉദാഹരണം-വാട+ആത്-വാടാതത് (ആതു വാടിച്ചു), സീതയത് (എ) തപ്പുപ്പാക്കുത്തലും ഇദംഗബ്ബാ ! പ്രകൃതത്തിലും മറ്റുമുള്ള ഒരു ദിക്കിൽ വരുന്ന (പു പു) എന്നീ ചോവത്താൽകാരം. ഉദാഹരണം-കൂട്ടുകാരും സന്ധികാഴ്ചയിലും.

തന്നെയും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു ഇ എന്ന സ്വരങ്ങളാ-
ണ് മുമ്പിലുള്ളതെങ്കിൽ വകാരമാണ് വരിക; അതി-
ന്നു പിന്തവും വന്നേക്കാം. ഉ.—അ+അഴക്=അവഴക്;
അവഴക്, ഇ+അഴക്=ഇവഴക്; ഇവഴക് (വ) ഉ, ഉഴ,
ഉം ഇവയ്ക്കുകൾ സ്വരംവത്തസ്വാരം നിയമേന വകാര-
മേ വരയ്ക്കു ഉ.—വട്ട+എൻറ=വട്ടെൻറ, കാഞ്ചു+അ-
ത്=കാഞ്ചുവത്, പോവുകോ, എൻറവാറേ=പോവുകോ
വെൻറവാറേ (പോകുകോ എന്തിരിക്കാം) (വ) സ്വരം വ-
കാരായാൽ സംവൃതവും സംവൃതവിവൃതവും ജോപിദ്യം
ഉം. പോകിൻറത്, അല്ലോ=പോകിൻറതല്ലോ (പോക-
തിനല്ലോ); വരിക ' + ഇല്ല=വരികില്ല (ശ്ലോ, '6 എന്ന
വൃണ്ണനങ്ങളോട്ചേർന്ന സംവൃതമാണെങ്കിൽ ആ വൃണ്ണ-
തങ്ങൾക്കുപിന്തവും കൂടി വന്നേക്കാം ഉം—അ ' + അഴ-
ക്=എററഴക്, നാട്ടകം (൫) പൂണ്ണനം പരമാന്താൽ സം-
വൃതം ജോപിക്കില്ല. ഉകാരാദേശം വരാം ഉം—അത് +
നൻറ,=അത് നൻറ, അതു നൻറ (അതുനന്ന) (൩)
ശുസ്വരമായ ഏകാരത്തിൽനിന്നു പരമാന്തായ ക, ച, ത,

1— ഇം അതാളം കേരളവൃത്തത്തെ കാണിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

2 സംവൃതസ്വരം ഗതഭേദം എന്നു മുഖ്യമായ അർത്ഥം സംവൃത-
തങ്ങളിലും ഗതഭേദകാരണത്താൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നത്. 'അത്' എ-
ന്നു ചാണക്യീന്ദ്രം കാരണമിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

3 വരിക എന്നതിൽ കകാരത്തെക്കുറിച്ചു സ്വരത്തെ സംവൃതമാ-
ക്കിയതിന്നു വിവൃതം എന്നു സാരമിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ പ്രത്യേക-
മായി ഇവിടെ ഉദാഹരിച്ചിട്ടു. ഇം സംവൃതവിവൃതം പരമാന്താൽ-
തിൽക്കൽ ക്രിയയനുപകർത്തിയ പ്രമാണ കാണുന്നതു.

പ ഇവ ഇരട്ടിയും. ഉം-അതിനെ + കാൺ-അതിനെ കാൺ അതിനെച്ചൊല്ലി, പഞ്ചവണ്ണമല മുതലായത് (ഒ) കിംശബ്ധാർത്ഥത്തിൽ വരുന്ന ഏകാംഭാണകിൽ ണ, ന, മ, വ ഇവയ്ക്കും ദ്വിതീയം വരും. ഉം-ഐ+അാൻ-ഐത്താൻ, ഐനാൽ, ഐമ്മല, ഐവുല. പ്ര-ഉം-ഐത്താൻ (വ) തദ്വണ്ണമലംശബ്ധാർത്ഥമുതലായ അ, ഇ ഏന്നിവയ്ക്കും മേൽപറഞ്ഞവയ്ക്കു ദ്വിതീയം വരും ഉം-അ + അൻ-അത്താൻ, ഇത്താൻ, അക്കടം, ഇക്കലം, അപ്പില, ഇത്തല, അപ്പലി, ഇന്നലി, അമ്മല, ഇവഴി (ൻ) സമാസത്തിൽ ക, ച, ത, പ ഇവയ്ക്കു ദ്വിതീയം വരും, ഉം-അനക്കാട്, വാഴാപ്പാടം, പീലിക്കാട മുതലായത് (൧൦) അ, ആ, ഇ, ഉ എന്നീ സ്വരങ്ങളാണെങ്കിൽ സമാസത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ക, ച, ത, പ എന്നിവയുടെ അർത്ഥം അർത്ഥമുതലായ അ, അ, ന, മ ഇവ നടുവിൽ വന്നുവെന്നും വരും. എന്നാൽ അതിനെ വരുന്നത് അതിന്റെ അർത്ഥമുതലായ മാത്രമായിരിക്കുന്നതാണ്. ഉം മുഖ + കൊമ്പ്-മുഖംകൊമ്പ്, അ + തോൽ-അന്തോൽ (അവിന്തോൽ) പുളിമ്പു, പൂക്കോഴി, പൂക്കുയൽ, പൂക്കുൽ, പൂക്കുപാറ്റ (൧൧) ണകാരത്തിൽനിന്നു പരമായ തകാരം പകാരമാകും. ഉം-താൻ + താൻ-താൻ (താത്താൻ, വെള്ളത്തിലപ്പു ചി, താക്ക) മൺ, തൂത-മണ്ണുത, മൺതൂ, കൺതൂ (൧൨) ന, മ ഇവ പരമമായാൽ ഉകാരം ണകാരമാകും. ഉം-വാൾ + നൻ-വാണൻ, തോൾ + മേൽ-തോണൻ (൧൩) ണകാരത്തിൽനിന്നു പരമായ നകാരം, ണകാരമാകും. ഉം-

കൺ+നില=കണ്ണില, മുൾ+നൻറ=മുൺ+നൻറ=മുണ്ണൻറ (മുണ്ണന്ന), പുകണ്ണ (പുകൾ+ന്ന), അടിയ്ക്ക (അടൻ.) (൧൪) ണകാരം പരമാൺ ദിഗ്വിതത്തിൽനിന്നു പരമായ ണകാരം ലോപിതം. ഉം-വാൾ+നൻറ=വാൺ+നൻറ=വാണ്ണൻറ=വാണൻറ, നീർ+നാൾ=നീൺ+നാൾ=നീണ്ണാൾ=നീണാൾ, താൾ+ന=താൺ, താണ. (൧൫) ചിലപ്പോൾ ഹ്രസ്വത്തിൽനിന്നു പരമായ ണകാരവും ലോപിതം. ഉം-അവൾ+നില=അവൺ+നില=അവണ്ണില=അവണില, പുകൾ+നൻറ=പുകണ്ണൻറ=പുകണൻറ, മുൾ+നൻറ=മുണ്ണൻറ, മുണൻറ. (൧൬) ക, ച, ത, വ ഇവ പരമാൺയാൽ മകാരം അന്താൽമൻറ പഞ്ചമാക്കുക. ഉം-മരം+കുറുത്=മരേക്കുറുത്, മരഞ്ചുറുത്, മരന്തകം. (൧൭) അതുതന്നെ നകാരം പരമാൺയാൽ നകാരാകം. ഉം-മരം+നിർറ=മരണിൻറ (൧൮) ഈ മകാരം ചിലപ്പോൾ ലോപിതം. ഉം-വട്ടം+കൺ=വട്ടകൺ, ചതുപ്പലക, കലച്ചുക്ക്, എഴുതിക്കല. (൧൯) യ, റ, ല, ഴ, ഷ ഇവയിൽനിന്നു പരമാൺയാൽ ക, ച, ത, വ ഇവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും. ഉം-പോൽ+കതിര=പൊയ്ക്കതിര, നാർ+വട്ട്=നാർപ്പട്ട്, പാച്ചിണ്ടി, പാൾകൺ, മുൾകൊമ്പ (൨൦) ല, ള, ന, ണ, ഴ ഇവയിൽനിന്ന് ഏതെങ്കിലും പരമാൺയാൽ, സംവൃതം വരാം. ഉം-പാൽ+നൻറ=പാല്നൻറ=പാലുനൻറ, തോൾ+നൻറ=താല്നൻറ, താളുനൻറ, തേണുനൻറ. (൨൧) ഹ്രസ്വത്തിൽനിന്നു പരമായ ല, ള, ന, ണ ഇവ സംവൃതം ചേർന്നാൽ ഇളളിതം. ഉം-കൽ+നാല്=കല്ല്

നാലു, കല്പനാലു, വില്പനൻ, പൊന്നകത്ത്, മുളു
നൻ. (൨൨) ക, മ, വ ഇവ പദങ്ങളായാൽ ലകാര
വും നകാരവും റകാരമേകം. റകാരത്തിന്നുശേഷം ഞ
കാരവും വരും. ഉ:-കൽ+കളും-കരക്കളും. പൊൻ+ക
ണ്ണാടി-പൊന്നുണ്ണാടി. കൽ+ചിറ-കറച്ചിറ, പൊറച്ചി
ല, കറപ്പാടി, പൊറപ്പ (൨൩) ക, മ, ന, വ ഇവ പ
ദങ്ങളായാൽ നകാരം ലകാരമായിട്ടും വരുന്നതും. ഉ:-
പൊൻ+പ്പ-പൊൽപ്പ. പൊൽക്കണ്ണാടി പൊൽച്ചില.
(൨൪) ല, ന, റ, ഇവയിൽ നിന്നു. തകാരമൊണ് പദമെ
ങ്കിൽ ഞ തകാരവും ല, ന, റ ഇവയും റകാരമേകം ഉ:-
കൽ, തളം-കർ, തളം-കററളം കോൽ, തേൻ-കോർ+
തേൻ-കോറേറൻ. കോർ+തീതു-കോറീതു, കാരാളം,
പൊൻ+താമര-കപ്പാർ+താമര-പൊറൊമര പൊൻ+
താമര-പൊറൊമർ. (൨൫) ഞ, ന, മ ഇവ പദങ്ങളായാൽ
ലകാരം നകാരമേകം ഉ:-കൽ+നന്നി-കരന്നറി. വിൽ+
നീളം-വിന്നീളം. നെൽ+മുള-നെരുള. (൨൬) ഇവയ്ക്കു പു
റമേ പ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഞറിയേണ്ടവയായ ചില
പ്രത്യേകസമാസത്തിൽ പലവിധം സന്ധികാര്യങ്ങളും വ
രുന്നതാണ്. ഉ:-പുതിയ+മൂത്-പുളച്ചുത്. പുൽ+ത
രി-പുത്തരി. ചെറിയ+ത്തെയ്യ-ചിറത്തെയ്യ. കറുത്ത+കവളം-
കരികവള. കരികകിൽ. മുറുത്ത+തേങ്ങ-മുടത്തേങ്ങ. കറീ
യ്+കോൽ-കറുകോൽ. നെടിയ+കളക്-നെട്ടുകളക്,
നെട്ടുകളക്. വലിയ+മല-വരുമല. ഇളയ+പത്ത്-ഇയ
പത്ത്. മുൻ+ആറ്-മുയ്യൂറ്. മുൻ+കൺ, മുക്കൺ
മുന്റൂർ. പത്തു+പുല-പത്തുപുല. അമ്പ്+പത്ത്-

അൽപത്. പത്തും + ഞ്ഞും = പന്തിഞ്ഞ്, പന്തിഞ്ഞ് + അടി = പന്തിരടി. പഞ്ച് + അടി = പതിനാടി. ഇരുപത് + അടി = ഇരുപതിനാടി. കൂറായ + വാഴ്ത്തം = കൂറുവാഴ്ത്തം. കന്നിൻ + കൽ = കറുകാൽ, കറുകിടാപ്പ്, കറുവാണിയം ഇങ്ങിനെ ദൃഷ്ടം ചില വിശേഷങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പ്രായേണ മേൽകാണിച്ച നിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി കൊണ്ടുതന്നെയാണ് പഴയ ഭാഷയുടെ ആകൃതിയുടെ സ്ഥിതി.

ഇനി സംസ്കരണം നിമിത്തം വന്ന ചേർന്നിട്ടുള്ള പ്രകൃതിമാറ്റത്തെപ്പറ്റിയാണ് അല്പം ആലോചിച്ചാണുള്ളത്. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ ശുദ്ധം, ഭാഷാന്തരഭേദം, ഭാഷാന്തരസേവം ഇങ്ങിനെ മൂന്നായിത്തരംതിരിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. മുഴം, ഒഞ്ചാടി മുതലായതു ശുദ്ധത്തിന്നും, തേവർ, പലക മുതലായതു ഭാഷാന്തരഭേദത്തിന്നും കാരണം, വലം മുതലായതു ഭാഷാന്തരസേവത്തിന്നും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു തരങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട പല തിര്യക്കും പ്രകൃതിഗുണങ്ങൾ സംസ്കരണം നിമിത്തം കാര്യപ്രായ സ്ഥിതിയിലായിട്ടുണ്ട്. ചൊമുനി, ചൊമല മുതലായ ശബ്ദങ്ങളിലെ ഹകാരം ലോപിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്ന ചൊമുനി, ചൊമല മുതലായ അല്പം ചില പദങ്ങൾ പുതിയ ഭാഷയിലും വന്നുകൂടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഹാരം, ഹിതം, കാഹളം, ഹാലാഹലം, തുടങ്ങിയവയുടെ തദ്ഭാവങ്ങളായ ആരം, കാളം, ആലാലം, ഇവയും ചമുനി, ചമ്മല, എന്നിവയും തീരെ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. ചവോർ വിജയർ മുതലായതിലെ കോലകാരലോപം കൊണ്ടുണ്ടായ

മാവാർ, വിന്നാർ തുടങ്ങിയ ശബ്ദങ്ങളും പഴയ ഭാഷയിലേ കാണുന്നുള്ളൂ. മേഘ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നുണ്ടായ ശബ്ദങ്ങളിൽതന്നെ ചില രൂപങ്ങൾ നശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂണ്ട എന്നതിന്റെ ഭാവിവർത്തമാനരൂപങ്ങളായ പൂണം, പൂണന്ന എന്ന പദങ്ങളോ പൂണക എന്ന ക്രിയാരൂപമോ കാണുന്നതെങ്കിൽ പഴയ ഭാഷതന്നെ നോക്കണം. പൂണൻ എന്നിപ്പോഴും പഠയാദിഭാഷയിലും ഭക്തിന്റെ അവയവായും ചൊരിച്ചു. പഴയ ഭാഷയിൽ സാമാന്യരായവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പല പദങ്ങളും പ്രത്യേകായ്മത്തിൽ അത്രയായിട്ടാണ് പുതിയ ഭാഷയിലേയ്ക്കു വന്നിട്ടുള്ളത്.

പട്ടാങ്ങൻ പവഴവാൻ പ്രതിബിംബമെന്തേ-
 ലൊട്ടേ പകർന്നാളികിട്ടുന്നതു കണ്ടുവാങ്ങ
 എങ്ങൊരുള്ളു പട്ടമങ്ങെളിഞ്ഞൻറു കൊപാൽ-
 മെച്ചശി കടാക്കുമിഹ നാടണിനന്ദനാദാഃ
 ഭാഗ്യഭീവേസപതമതി നെറു-
 അഗ്രസന്ദിസ്ഥിതാവാ

ഇത്യാദികളിൽ ചേരുക, അല്ല എന്ന സമരന്ത്യാത്മത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന കിട്ടുക, നെറുക്ക് എന്നീ പദങ്ങൾക്കു വിഷവികൃതങ്ങളാകുന്ന സംയോഗവിശേഷത്തിലും അരി, വിറക് എന്നിവയുടെ അല്ലാംശത്തിലും മാത്രമേ ഇക്കാലത്തു സാധാരണ പ്രയോഗമുള്ളൂ. ഇവയെല്ലാം പുറമെ പഴയ ഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന അനവധി പദങ്ങൾ നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോയതായിരിക്കാം. ഭാഷാപ്രകൃതിയിലെ ഗുണങ്ങൾക്കും പ്രയോഗഭംഗിതും പലിയ ന

ജീവം നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. വണ്ടാർകോലക്കുഴലികൾ, തോ കപ്പവനൻ, കൂർത്താൻ, ചാത്താർമുഖയിണ, പകൽ കുന്നൻ, ചെങ്ങാർ വെൻറിക്കൊടി, നവരം, വരന്ത, വരവർ, പൂവില്ലവൻ, യോചെട്ട്, ചില്ലിടകിൽ ഒരു ഞായി നല്ലൊരില്ലാതെ നാസംമൂലം പടങ്ങും പ്രായാശനം പരമ കഷ്ടതയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

അടിയ, കടിയ, കാരായ, ചെങ്കായ മുതലായ നാമങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതും മറ്റും പഴയ കാല കാണിയ്ക്കുന്ന സ്വഭാവത്തു ചേർന്ന അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതെ നല്ലതായ ചെങ്കരികൾക്കുവേണ്ടിയു പുതിയ ചെങ്കരി ചെങ്കരിപ്പിയ്ക്കുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടു മേൽക്കൂ വേണ്ട മാറ്റത്തെ മറയ്ക്കിയ തിരിയായുന്നതാകുന്നു.

பொருள்பெயர்:

ഞാൻ ഒരു വയുലയായിയാണ്. ഇകിമിസ്സും വെ
നെയിമിസ്സും ചേർന്നതും മറ്റും എനിക്ക് അറിയാമെങ്കിൽ
എന്നാൽ എന്റെ കൂട്ടുകാരെക്കുറിച്ച് അറിയുക. ഇവ
യൊക്കെ കടകൂട്ടിയവരാണ്. ചെല്ലിട്ടുള്ളത്. അറിയുക
കൂട്ടിക്കൂട്ടുന്നവരായെങ്കിൽ അറിച്ച്. ഈ കൂട്ടുകാരെക്കുറിച്ച്
മറ്റുള്ളവർ ഇവരെ ചിലപ്പോൾ കളിക്കാത്തതിനാൽ
ത്ത് എനിക്ക് നല്ലവണ്ണം ഉൾപ്പെടെയെന്ന് കഴിഞ്ഞിട്ടു
കൊണ്ടിട്ടും തന്റെ ചരയുവാക്കളെ കോപ്പ് ഇപ്പോഴും

അതുകൊണ്ട് എന്തൊക്കെയാണുണ്ടായതെന്നും അവരുടെ ഉപദിഷ്ട താഴ്ന്നതെ കുറവും ഉണ്ടാവാറില്ല. എന്നതെന്നെയല്ല, കടയ്ക്കലും തലയ്ക്കലും നട്ടം പിന്നെപ്പഴയ്ക്കത്തോടൊക്കെയും കടവടയെന്നെന്നോ ചിലതൊക്കെ അതിനിറച്ച് ഇടയ്ക്ക ചില മലയാളരാജകുടുംബം പൊടിയും പൊടിയും കലത്തി മരിക്കുംചാരിയുമ്പോലെ അവർ ഇത്തരപ്പെറ്റയുമ്പോൾ പലപ്പോഴുമെനിച്ച് അരിശം കൊള്ളാറുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ അവർ എന്തെ പരത്തിരിപ്പിൽ ശകാരിയും; ചിലപ്പോൾ ഇതിരിപ്പിലും ചമക്കുതത്തിലും കലശൽകൂട്ടും. 'എന്റെ തലയിലെഴുത്തിന്റെ വലിപ്പമൊണ്ട് ഇതിനൊക്കെ ഖാശ ഞാനായല്ലോ' എന്നുതന്നെ. മോത്തോളതു പല കുറിയും എന്റെ ഉള്ളു ചുട്ടുചുകയാറുണ്ട്. ഇതിനെ കേട്ടു കേട്ടു പൊറുതിമുട്ടി. 'തല്ലുകൊണ്ടാൽ തടവു പടിക്കും' എന്നു വഴമ്പൊലുണ്ടല്ലോ. എന്തെങ്കിലും ഞാനും ചില പൊടികളെടുത്തുവാനും മൂ. ഒരിക്കൽ, കൂട്ടർകൂടി വട്ടമിട്ട് എന്തെപ്പതിവിൽകുവിഞ്ഞ് വിട്ടുവിട്ടിരിക്കുവാനും എന്റെ നേരെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാനും ഇടത്തിയപ്പോൾ എനിച്ച് അതുപൊറുത്തുവന്നു കെട്ടു നീക്കത്തില്ലാതെയാവി. എന്നിട്ടു അൻ അവരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു, 'കെന്യാതഴശുദ്ധപയത്തുനില് ഉണ്ടാക്കത്താവിവ്, നസ്രാക്കുപ്പിസാഹായ്യം കെന്യാപ്തം നട്ടാമചിതശശാൻ.' എന്നു തട്ടിമിന്നി. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ കൂട്ടർ ഒരു പകച്ചുപോയി. എന്നിട്ടേതോട് 'എന്താണീ നൊസ്സുപറയുന്നത?' എന്നായി. 'നിങ്ങളോ കൂട്ടനും പൊട്ടിക്കത്തത്?'

എന്നു തോന്നത്തോളം ഭേദം കുറച്ചിട്ടു. 'മലയാളം കിട്ടം അതിട്ട്' ഇതിലിങ്ങോ ചമക്കത്തോ ചെത്തു സംസാരിക്കേണ്ടി വരുന്നതാണെന്ന് അപ്പർ മറുവടി പറഞ്ഞപ്പോൾ മലയാളത്തിന്റെ നേരെ വെറുപ്പുകൊണ്ട് 'അകോക്ഷം' സംസാരിച്ചതാണെന്നു നേരമ്പോക്കു പറഞ്ഞിട്ട് അതിന്റെ മലയാളം 'എന്നു പറയുന്നത് ശകാരികൾ താണെങ്കിൽ മലയാളത്തിലുപദേശം. എന്നാൽ ഞാൻ മറുവടി പറയുക.' എന്നാണെന്നും അപ്പരോടു തുറന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ അങ്ങൾ തമ്മിൽ കശവിശകൂടി. ഭദ്രവിൽ ഒരു പുതുമലയാളത്തിന്റെയും പഴയമലയാളത്തിന്റെയും നന്മതന്നെകളെ മേ അതിരി തീർത്താനെപ്പറ്റുന്നതിന് ചെ നല്ലവഴിയായിത്തീർന്നു. ഇവിടെ അതിന്റെ ചുരുക്കം വായനക്കാരുടെ അറിവിനായി ചേർന്നതായാൽ ഞാൻ വിടിച്ചുവാശി കൊള്ളാവുന്നതോ അല്ലായെ എന്ന് അവകാശത്തുനോക്കുവാൻ എന്റെ കൂട്ടുകാരുടൊപ്പമുള്ളവരെ വഴിപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ അതിന്നു മതിയാകുമെന്നു കരുതുന്നു.

മനോമത്, അറിവുകൂടിയ മാരോടോ മറുനാട്ടുകാരായിട്ടുള്ള ഏതൊക്കെയാണു് ഒരു നാടിന് ഉയർച്ച വരുത്താനോടുകൂടി കച്ചവടം കൈവേല മുതലായവ വരുന്ന് ആ നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള പേരുകളെക്കൊണ്ടുതന്നെ കഴിഞ്ഞുപോകുന്നതല്ലെന്നു വരുമ്പോൾ അവനവന്റെ ഉള്ളിലുള്ള മറ്റൊരവയൽ ഉൾക്കൊള്ളണമെങ്കിൽ അതാതു മറുനാട്ടുകാർ പറഞ്ഞുവരുന്ന പേരുകൾ കടം പ. ൪൭

ഒരു പരുന്നതല്ലല്ലോ. അത് ഭേമാതിരി ശരിയാണ്. എന്നാൽ ഈ കടംപാക്കുൾ താഴെ പറയും വണ്ണമേ ഉണ്ടാവാൻ വഴിയുള്ളൂ.

‘മാറ്റംവരാതെ മൊഴിയും പൊതുവും ചിടിക്കു
മാറ്റംപൊതുക്കുമുള്ളിയും മൊഴിയിങ്ങെടുക്ക
ഏറ്റംശരപ്പിൽ പലതും മൊഴിയിൽ കൊടുത്തു-
രേറ്റം, ശരിച്ചുപൊതു കൊണ്ടു നടുക്കുകയും.’

കടം വാങ്ങുന്നത് മൂന്നു രീതിയിലായിട്ടുണ്ട്. ഒന്നു ‘മാറ്റംവരാതെ മൊഴിയും പൊതുവും ചിടിക്കു’—അതായത് ഇപ്പോഴത്തെ പുതുക്കുകാർ തട്ടിമുറിക്കുന്ന പൊലെ മറുനാട്ടുകാഴ്ച അങ്ങിനെയെന്ന ഒരു മാറ്റവും വരുത്താതെ എടുത്തു നന്നാക്കുന്നപോലെ ഇടുപൊതുമാറുക. ഇതു നമ്മുടെ മലയാളത്തിനെന്നല്ല മൊഴികൾക്കു പൊതുവേതെന്ന ഒരു വലിയ വഴക്കുള്ളതാവാമെന്നു കേട്ടു തട്ടിപ്പറന്നതാണെന്നു കൂടി ഓർമ്മപ്പെടുണ്ടതാണ്. രണ്ടു, ‘മാറ്റം പൊതുക്കുമുള്ളിയും മൊഴിയിങ്ങെടുക്കും’—ഇതെന്നെന്നാൽ, പൊതുവിന്നു മാറ്റംവരുത്തിയും മാറ്റത്താതെയും, മൊഴിക്കു മലയാളമുപ നല്ലയണ്ണും വരുത്തി, കൂട്ടത്തിൽക്കൂട്ടിയിണക്കി കേട്ടാലറിയാത്ത മട്ടിൽ ചേർക്കുക. ‘ഏറ്റംശരപ്പിൽ പലതും മൊഴിയിൽകൊടുത്തുരേറ്റം, ശരിച്ചുപൊതു കൊണ്ടു നടുക്കുകയും’—അതെന്നെന്നെന്നാൽ, മൊഴിയിൽ ചിലതു കൂട്ടിയോ കിഴിച്ചോ മാറ്റിയോ കരച്ചോ എങ്ങിനെയെങ്കിലും പാർത്തറിയിക്കേണ്ടുന്ന പൊതുവിന്നു എല്ലാവരും അറിയാമാക്കിക്കൊടുക്കുക. ഇവയിൽ ഏതാണെന്ന് ഏറ്റവും

മോശമാണെന്നു മുഖ്യ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒന്നാകത്ത
 ൾ മൂന്നാകത്തുണ്ടാകാൻ താഴെയാണെന്നും പ
 രയാവുന്നതാണ്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ മെക്കത്താണ്
 എല്ലാറ്റിലും മെച്ചമെന്നും അറിയാവുന്നതാണ്. എ
 ന്നാൽ വേണ്ടതുപോലെ പോയില്ലെങ്കിൽ ഇവയിലെല്ലാ
 റിലും വെച്ചായിത്തീരാനുള്ളതും ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

നമ്മുടെ മലയാളം പണ്ടേതന്നെ പാട്ടും, പറയ
 ലും എന്നു രണ്ടു വഴിയ്ക്കു തിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് രണ്ടി
 നമായിട്ടുതന്നെയാണ് ഇന്നും നടന്നുവരുന്നത്. ഞാതിൽ
 പറയുന്ന മലയാളം പാട്ടിലും ഉൾപ്പെടുത്താതെ കഴിക
 യില്ല. എങ്കിലും കുന്നങ്ങൾ പറയുന്നതിനെ വലിയ നി
 ലയിച്ചുള്ളവരെന്നൊണ്ടും മറ്റും പറയിപ്പിച്ചാൽ മട്ടം
 പണിയാവാല്ല. പാട്ടുമലയാളമെല്ലാം, പറയുന്നതൊ
 മ്പോഴെന്നതായാലും വലിയ ചിത്തയായിത്തീരും. ഇതു ര
 ണ്ടും അറിവുള്ളവർ കേട്ടാൽ തിരിച്ചറിയാം എന്നു ത
 ന്നെയല്ല അറിയാത്തവർ വളരെമുണ്ടെന്നും തോന്ന
 ന്നില്ല.

ഇനി ഒരു പറയാനുള്ളത്, വേണ്ടിവരുത്തേണ്ടതാ
 കടം വാങ്ങിക്കാവു എന്നാണ്. നമ്മുടെ പഴയ ഇഴുതവയ്ക്കു
 കളിൽ ഓരോ പെട്ടികളിലായിട്ടു വളരെ കൈമുതൽ
 കെട്ടിവെച്ചിരിക്കും അതൊന്നും ഇന്നുനോക്കാതെ കണ്ണ
 മെടു കടംവാങ്ങിച്ചിലുപറ്റുന്നത് അറിവുള്ളവർക്കൊന്നോ
 മടിക്കൊണ്ടോ വിറ്റുതരുകൊണ്ടോ എന്തുകൊണ്ടായാലും
 മട്ടം ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല, തീർച്ചതന്നെ.

“ഏങ്ങരമുൻവന്നുത്തോരമനക്കണ്ണനെ -
 യെങ്ങം വയന്നതു കണ്ടില്ലല്ല! -
 കാർകൊണ്ടൽവോലെയെന്നു നിറന്നെന്നെ
 കാർകഴലൊട്ടുണ്ടു കെട്ടിരിച്ചുതേ.
 കയ്യിൽക്കഴലുണ്ടു കാലിൽച്ചിലയുണ്ടു
 കെയ്യിലോ മാൺപുറം പൂൺപുരുണ്ടു,
 നെഞ്ചകം വെണ്ണത്തറ കണ്ടുവെട്ടിക്കുറന്ന
 പുഞ്ചിരിയുണ്ടു-ൻ കൂടെക്കൂടെ.
 ഉമ്മിലിണങ്ങുന്നെന്നെന്നു ചൊല്ലുന്ന
 കണ്ണനോടങ്ങയ്ക്കു മെല്ലെമെല്ലെ”

(കൃഷ്ണഗന്ധ)

“നായർ വിശന്നു വലഞ്ഞുവയ്ക്കുമ്പോൾ കായക്കഞ്ഞിക്ക
 റിയിട്ടില്ല. ആയതു കേട്ടു കലമ്പിച്ചായുധനവൊട്ടുതന്നെ
 കാട്ടിലെറിഞ്ഞു. ചുട്ടുതിളച്ചുകിടക്കും വെണ്ണം കട്ടികൾക്ക
 ണ്ടടെ തലയിലെഴിഞ്ഞു. കെട്ടിയവെണ്ണിനെ മെട്ടിക്കട
 തെ കിട്ടിയ വഴികൊണ്ടെന്നുപിടിച്ചു. കിണ്ണമുടച്ചു, കി
 ണ്ണിയുടച്ചു, തിണ്ണം ചിരവ കിണറരിൽ മറിച്ചു. ആ
 കൊണ്ടുകൊ. തീരാത്തതിട്ടവനപ്പൂർ പുറം വാങ്ങു ന
 ളന്ന.”

(കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ)

“കറുത്തുമല്ലാ നിറമെങ്കിലൊ
 വെളുത്തുമല്ലാ മുഖ ചാത്തുമല്ല
 വെളുപ്പുമാകാവടയാൽകേട്ടാ -
 ലൊത്തങ്ങിലൊന്നാളവട്ടാകിലൊരാൾ”

(ലീലാവതിലകം)

“മാഴക്കണ്ണാറിക്കൊമ്പ് തെയ്യമുണ്ടുണ്ടു
വിൻകാലൊട്ടം പോൽ
താഴെച്ചെല്ലം പൂർകഴലഴിമുണ്ടാൽ
നില്ലോളനേം
ഉഴഴത്തക്കൊഴിത്തറുകിളിക്കെന്നോളതു
നൽ വീലി ചാഴല
മുഴച്ചിന്തിച്ചവയൊട്ടനേ പാടി
യാടിട്ടവേണു.”

(ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം)

“അതൊട്ടി, അതൊടിക്കരേനി, കട്ടത്തില ഇടുക
ടത്തു, മനകടത്തു, മനയിൽക്കരിവനേയും തെളിയി
പ്പിച്ചു, നീട്ടുകിൽ നെഞ്ചുപിളപ്പൻ, അടക്കിൽ കട്ട
കിട പുറത്തൊരിത്തരമാനമാട്ടവൻ, അവന്റെ വല
തെല്ലാലായിത്തന്നു വെട്ടിക്കണ്ടാൽ, വെട്ടിയ ഇരുമുറി
യും, പാലകാട്ടുശ്ശേരി ‘ഇട്ടണ്ണിമാമ’ത്തരകന്റെ വെള്ളി
ക്കോൽ തൂക്കിക്കണ്ടാൽ, കന്നിമഞ്ചാടി മകാണിട നീ
ക്കണ്ണുകമുണ്ടെങ്കിൽ, വെട്ടിയതു വെട്ടല്ല, കത്തിയതു ക
ത്തല്ല, മലനാട്ടിൽനിന്നും ഇടുനാട്ടിലേയ്ക്കു പോകുന്നേന
ല്ല, ഇടുനാട്ടിൽനിന്നും മലനാട്ടിൽച്ചവടുത്തോനല്ല, ‘വ
ല്ലവട്ടാകത്’കളെണം മൊല്ലവേണം.”

നമ്മുടെ പഴയ ഇടുവയ്ക്കുവെട്ടികളിൽ ഇടവക പ
ലത്തം കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ളത്, ഇപ്പോഴുള്ള കമുപ്പുകാർ
അറിഞ്ഞിത്തന്നാൽ പണ്ടുള്ളവർ പണിപ്പെട്ട നോമ്പെ
ച്ചതു വെറുതെയാക്കിയിരിക്കുമായിരുന്നു.

ഇമ്മാനുവേൽ കറകളുണ്ടായ ചൊൽപൊടികളിലൂടെ
ഇപ്പോൾ വെറുതെ കടംവാങ്ങി നട്ടുനീടിയത് എ
ന്തിനാണവേദം

എന്നാൽ നല്ലതായ മേനിക്കുട്ടനായി പാടുകയാ
വരുകയോ ഏഴുതുകയാ ചെയ്യുമ്പോൾ കൂട്ടിച്ചേർന്ന
കൊഴികൾക്കു നല്ല തുകയും കഴിവും ചൊന്ന
യും വരുത്തണമെങ്കിൽ വെറും പച്ചക്കുരുത്തുണ്ടാക്കി
കാൾ മോശമാതിരി കടംവാങ്ങിയ കൊഴികളുംകൂടി ഇ
ടകലത്തിയാലാണ് എടുപ്പമെന്ന് എനിക്കും ചില
പ്പോൾ തോന്നാനിടവന്നിട്ടുണ്ട്.

എന്റെ കൂട്ടുകാർ പലപ്പോഴും ഉദിക്കാറുള്ള
പോലെ നോക്കി കടംവാങ്ങിയ കൊഴികളെടുത്തു
വിലക്കുന്നത് എങ്ങനെ നോക്കിയാലും ഒട്ടും കണക്കില
പ്പെടുന്ന പിന്നെയും പിന്നെയും പരമേശ്വരനെ. ഇ
നിയും അറുപതിയെ കൂട്ടാണിപ്പേരിൽ ഈ കാട്ടായം 'ക
രുണ നടുപ്പം' എന്നൊരു പേരിൽ അറുനൂറ്റാണ്ടിന്റെ
നടുപ്പം കിട്ടിയതായിട്ടുണ്ട്. എന്നുപോലെയാൽക്കിടക
യെ ഉള്ളൂ.

തിരുപ്പറപ്പാട്

കൊച്ചി സാഹിത്യ സമാജസമാജികപണ്ഡിതവരേ
ബ്രന്ധാ! നിങ്ങൾക്കു കരയേറെ വരുന്നു. മോൻ ക
വിതാളത്തിനാണ്. പല യോഗത്തിലും ചേർന്നു പല

വേദവും കെട്ടിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഇതിനെ ഒരു യോഗം
കൂടിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു. അതിൽ എന്റെ തിരുപ്പാവ്
താൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. വിദ്യജ്ഞിയാണെന്ന് വേദമോ
യിരിക്കാം തൽക്കാലം കെട്ടുന്നത്. അതു കണ്ടിട്ടു നി
ങ്ങൾ ചിരിച്ചാലും കരഞ്ഞാലും വേണ്ടില്ല. ശുശ്രൂഷി
കൾക്കത്രം അതല്ല.

അവയർമണിയാട്ടാം മാമലപ്പെരുതലാളെ-
ത്തിരുമടിയിലണച്ചൊന്നിപ്പൂ പൂക്കൾ!
പുതുമുഖമെന്തെന്നാൽമുഖമിപ്പൂ മൂന്നു-
ലൊരുമിഴിയകൽ ചേക്കുകിൽ ചേതമുണ്ടോ.

മടിയിലണയ്ക്കുന്നത് അത്ര ഭംഗിയാണെന്നുള്ള വ
ക്കമില്ല. 'മടിയിലിരുത്തി' എന്നു തോന്നാത്തുവല്ല. കഴ
ക്കമാത്രമേ ടീക്കിപ്പിട്ടുള്ളൂ. ആ കഴക്കത്തിൽ അരുന്ദ
കുലിച്ചുപോയാലും, അസു.

കണ്ഠവാണിപ്പു കണ്ടകരേരി-
ക്കണ്ഠമുതിർന്നു മലയാ
മണ്ണുളംഗി മലമാതിരിച്ചിട്ടും-
അന്തരിമുള്ള കടവല്ലി സമാനം.

വേദനാകോട്ട നേരമ്പോലു വരുന്നതു കേതിയ്ക്കു
വിടിച്ചതല്ലെങ്കിലും ശീവൊള്ളിയും വെഴുന്നിയും മേ
പ്പോട്ടുപോയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ദോഷം വല്ലതുണ്ടെങ്കിൽ അ
വയുടെ തലയ്ക്കിരിക്കട്ടെ.

അകൽകാടിയെവരേ!
കാട്ടു വല്ലോ വിടിച്ചു മുടിയൊന്നെൻ,

ഉടകിപ്പൊന്നൊരു വഴി.

തടിവിടിയൊ പേരുകൊല്ലി മുറവിളിയൊ

ഇതു പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകാൻ തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടും മനസ്സിലായ കഴിയു എന്നു തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. (വ്യാ) താടിൻകൊടിയൊടൊന്നിനെക്കുറിച്ചു കാട്ടും... .. മുടിയിൽ-മുടിയെ. 20°-താപം. അടിവിടി-പാടുകൊണ്ടും. പേരുകൊല്ലി മുറവിളി-താമരപ്പൊന്നും.

വായികൾക്കും തൊഴിലവസരം സുഖമുള്ള-
 ന്നായിട്ടുണ്ടായിട്ടു തന്നെ തന്നെയും
 സ്ഥാനം കൊടുത്തുവെക്കേ വന്നുവെട്ടി.
 വെട്ടിയൊട്ടു വെട്ടിയൊട്ടു വെട്ടിയൊട്ടു വെട്ടിയൊട്ടു.

ഇതും-മറ്റും ഉണ്ടാക്കിയ ദിക്കിൽ. അന്നു-ഇവിടെ കഴിഞ്ഞു. കേ-കേൾക്കുക. വായി, നായി, സ്ഥാനം, വായി ഇതുകൊണ്ടു നാലു വെട്ടിയൊട്ടു. നായി, ഇതുകൊണ്ടു വെട്ടിയൊട്ടും. വെട്ടിയൊട്ടു-കാകാക്കിട്ടും വെട്ടിയൊട്ടും, വെട്ടിയൊട്ടും വെട്ടിയൊട്ടും.

കേൾക്കുന്നതുകൊണ്ടു വെട്ടിയൊട്ടും
 തിരിഞ്ഞു വെട്ടിയൊട്ടുന്നതിലൊട്ടും
 കേൾക്കുന്നതും മൊഴി! സുരേശ്വരൻ
 ചിത്താഞ്ചി തിരിച്ചുവെട്ടിയൊട്ടും.

സാരം-ഉണ്ടു. ചിത്താഞ്ചിതിരിച്ചു-വിട്ടു താടി മുറവിളി-വെട്ടിയൊട്ടും, അല്ലെങ്കിൽ സുരേശ്വരൻ.

‘ഏറാഞ്ഞിപ്പറ കരവറ വിട്ടുതരുകത്തി-
 ദ്വാരിൽ തെങ്ങിപ്പൊളിച്ചാടിന മെഴുനേത്രീ
 തുറന്നുതന്നു കരവുഗവനിഗ്രഹത്തി-
 ന്നൊരൂരോടൊത്തുനടന്നിട്ടു ഹിമസേനൻ.’

ഹിമസേനന്റെ പരാക്രമം പെണ്ണിന്റെ കയ്യിൽ
 വെച്ചുകെട്ടിയതു കവിയുടെ കണ്ഠിയാണ്. അല്ലാതെ
 നാപുര്യമില്ല.

‘ചിതത്തൊക്കാനമ്മിതിമിട്ടുകത്തി-
 മുതച്ചു പച്ചപ്പൂമി ചാതവത്രേ!’

‘കണ്ഠം കോപേന പാപ്പാക്കൊട്ടു പാപൊക്കി-
 തട്ടിയിട്ടിട്ടു ചാടി-
 ചത്താനെന്നു നമുക്കുപിരിവേഗേതേ!’

(മത കരകൾ കവി)

ഇവിടെ ‘ചാതവത്രേ’ ‘ചിതമവഗേതേ’ എന്ന
 പരിപ്രായഗത്തിന്റെ സാമ്യത്തിൽ ഭവത്തിന്റെ ചു-
 ളിപ്പും മാതൃക്കിന്റെ ത്രിപ്പും മെച്ചമുപോകുന്നുതാണ്.

മേലകകിന്ദാരു കോച്ചു വെക്കുന്നു
 മകളോടു പെണ്ണുത്തൊത്തുവെല കണ്ടാൽ
 മേലിലൊരു മരം കരോമിടയ്യ
 തുടർതിരുത്തുതൊഴിട്ടു ടുടതരം.

പ്രയാസമുണ്ടിപ്പു വാസനയുണ്ടിപ്പു. രണ്ടിപ്പായു കഴി-
 യാറി നെണ്ടാവണം. അതു ഏറ്റവും ഉദാ—അര-
 വും അരവും കൂടിയാൽ കിന്ദാരം.

കണ്ടിവാർകഴലി കെട്ടുകൊൾകവേ-
കണ്ടിചന്ദ്രൻ മരണാഗ്നിപ്രകാശം നോക്കി.
കണ്ടിത്തോ കടന്നിരുന്ന വേദപ്രവാ-
കണ്ടിവാർത്ത വന്നാണെന്നുള്ളിൽ.

വേദകണ്ടി, വേദകണ്ടി—കണ്ടിത്തോ മുറി വരയിൽ
അന്നതു നെക്കെട്ടെപ്പാടുകൊണ്ട് അടക്കമുപോകുന്നതാ-
ണി. വന്നാണെന്നും അതും. വന്നാണെന്നുള്ളിൽ—ഒരു വ-
ന്നത്തിൽനിന്നു മരണാഗ്നി വന്നത്തിൽ. അതാൽ കാ-
നും കാടത്തെയും തമ്മിലുള്ള സംവാദത്തെ സ്പഷ്ടം.

മീലാംവലാവലീപല്ലവമുളളതുകാ-
ലാവകെത്തുയർത്താൻ-
ശ്രീലക്ഷ്മണൻ മരണാഗ്നി പുറത്തുയിലവനി-
ന്നുളളലോകപ്പെട്ടതും.
കാലാതാതികിടാവൻ കടവയർ തടവു-
വാടകുട്ടനുമേൽ-
പേലേ ചാഞ്ചല്യമുണ്ടാവിഗതിതന്മൂലം-
ഏകദേശമുണ്ടാവി.

പ്രാസം മാത്രമേ ദീപ്തിയുള്ളൂ. അതും വേണമെ-
ന്നു വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. മാറിമറിച്ചു കണ്ണിയും വേണം.

കൽക്കൽപുഷ്പിപ്പതിന്നാൽ മുതിരമുളവരേ-
കോപനം താലവൃത്തം
മുറു വീശിപ്പറക്കും ഇതവനവനവരേ-
ചുറുചുറുത്തുപറക്കും.

സ്ത്രീജാലാകത്തിൽനിന്നുദ്യയികകവിതരം
നാണാലം സുവിയ്യം
മേത്തും നീലപ്പു വിട്ടാട്ടൊക്കെടിലത വെ.
മൃണ രാജ വരിയ്യം.

ഇതു പ്രണയകലയ്ക്കിലെ അവസ്ഥ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആ സ്ത്രീയെ ശിരയിൽനിന്നു മേത്തുതെളിത്താകകൊണ്ടു ജാലാസാഹിത്യസന്തതാകു് അത്ര ചിന്തിപ്പാതിരിയ്ക്കാം. അതിനെ മലയാളവേഷം കെട്ടിച്ച് ഈ വികാശോന്മുഖനായ കൊടുത്താൽ വേഷമില്ലെന്നും വന്നേയ്ക്കാം.

ചിത്തം തന്മാ മിഴിച്ചവനധികം ചുളിച്ച
തൻചിരിയാൽ മനോഹരമാകിയിട്ടു.

മേലിയതു മുതിഞ്ഞതാലോ മാതൃത്തമ മുയിഞ്ഞതാലോ അധികം മനമെന്ന സാമാജികന്മാർക്കെന്ന തീർച്ചയാകുമു.

വവനപുരിതലോകകണകളിൽ—
വവനയേകവനത്തെയിട്ടുകോ—
വവന ദാവമടക്കിയൊതുക്കിൻ—
വവനമേവനമേകണമെങ്കിലേ.

വരേച്ചലേ:—വവനപുരിതലോക — കണകളിൽ—
വവന—തായ— കവനത്തെ—ഇട്ടുകോ—കോവവനമേ—
വം അടക്കി—കുളക്കി—വവന—അവനം—ഏവനം—
എകണം—അംബികേ.

കാലം മുറിക്കുന്ന വേദന സാധാരണ ചവനുകാലത്തിനു കണ്ടുവരാത്തതാണ്. എന്നാൽ നട്ടമുറിക്കുന്ന വേദന വികൃതികളിൽ ഒന്നാണ്. അതു സംഭവിക്കുന്നത് അതുതന്നെ കണ്ടുതന്നിരുന്ന അതു ചരലാലങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിചാരിച്ചു വെച്ചുനോക്കി അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല. അതുതന്നെ വേറെ കറുപ്പുവെള്ള സുഖകരം അധികമാകുന്നതായാൽ അറിയിച്ചാൽ മതി, അപ്പോൾ വന്നുകൊള്ളാം.

ജഗദംബിനി ചിത്രമത്ര കിം
പരിപൂർണ്ണമാകണമെന്നു ചേരതി
അപരായവരമ്പൊഴുതം
നമ്മി മാതാ സമുപേക്ഷതേ സതം.

പ്രസ്താവന

(സെക്കണ്ടിൽ)

1

'സെക്കണ്ടിൽ' പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ കേണം ഉദ്ദേശപത്രത്തിൽ വിശദമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെ വീണ്ടും എടുത്തുപറയുന്നില്ല. എങ്കിലും നന്ദിപ്രസ്താവനകളില്ലാത്ത നാടകം, കോടത്തേക്കാളും കൂടുതൽ അർത്ഥം, ഉപസ്മരണയുണ്ടായ സത്യ ഭൂതലായവ, ലോകമെങ്ങും വിശ്വസ്യമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ട് പ്രകൃത രസികരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കറുപ്പുവെള്ള വിദ്യ എഴുതാത്താലും അത്ര ഉചിതമായിട്ടില്ലായിട്ടു.

മാന്യകാരിയായ വിദ്വേഷനും വിരോധപ്രധാനമായ നായകനും, വിവിധവിചാരം ദൈവികനും മംഗലാശിക്തമായ ജനങ്ങളുടെ സേവനം ജനിപ്പിച്ചിരുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ മാന്യകാരിയായതും കടമകളെ കാർമ്മകളെ വല്ലഭം ഏഴതിക്കൂട്ടിയായ് വായിച്ചുവെപ്പാത്തു ബോധമെന്ന വന്നാൽ പത്രാധിപസ്വരാനം അനായാസന വാരിയായതെന്നും പക്ഷേ ജനങ്ങളുടെ ഗുണഭോക്താവെന്നായും ഭാര്യ പരിയായും വെച്ചുവെപ്പാത്തു ഇക്കാലത്ത് ഇദ്ദേഹം മനോഹര്യങ്ങൾക്കും അവകാശമില്ല. അഥവാ, ഇങ്ങനെയുള്ള ദൈവാനന്ദം മലവത്തായാൽത്തന്നെ ഉദ്ദേശ്യമായിട്ടു പ്രതികൂലമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു സഹിക്കാമെന്നാഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ പത്രാധിപന്റെ ജോലി സുഗമമാക്കുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ട്. അതായതു സ്വഭാവമറിവുമായികൽ തല്പരനായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സഹായപരമല്ലാത്ത സഹായമാണ്. ഇത് ഏതൊരു കാലത്താണ് ദർശനമല്ലാതാകുന്നത് അന്നു മലയാളഭാര്യയ്ക്കു ശുഭദൈവമായി എന്നു പറയാം.

ഇംഗ്ലണ്ട് മുതലായ ദിക്കുകളിൽ പ്രതിദിനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പത്രങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥചിന്തയും മാസിക മുതലായവയിലെ വിഷയവാർത്തയും വാചകപരിശുദ്ധിയും ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വിചരിയുന്ന സംഗതികളെ പ്രത്യേകരൂപേണ കാണിയുന്ന ചിത്രങ്ങളുടെ സമീപവും സംസ്കാരവും മറ്റുമൊക്കെയോ ഇതല്ലാം വിശുദ്ധതയെ നടുത്തുവാൻ മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ സാധിക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചുപോയാൽ മലയാളം അതുതരില്ല.

‘സെക്കണ്ടറി’യുടെ അർത്ഥം അറക്കിയിട്ടില്ല. നോക്കിയിട്ടുവെച്ചിട്ടു കാണുന്നില്ല. ഭിന്ന വരണ കാലത്തു വെട്ടുകാക്ക ആശ്രയിക്കുന്നവരും വിഭവത കാണിക്കാതിരുന്നാൽ കച്ചാരിപ്പുരുത്തങ്ങളാണു കൂടാതെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും നന്നായി ആയുസ്സോടും ഓരോന്നോടും കൂടി വളർന്നുവരുന്ന ഈ നൂതനസന്താനത്തെ എല്ലാവരും എടുത്തു ചാട്ടിക്കൊണ്ടു കാണാൻ സംഗതി വരുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുന്നത്.

II

സെക്കണ്ടറിയിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ ജനനത്തോളം ഭവവിധം കലാശിച്ചു, ഞായറേതെ സംവത്സരമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ ഒരു കൊല്ലത്തെ അഞ്ചു ദിനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മാസികയെ സംബന്ധിച്ച വളരെ വിസ്തരിച്ച യാതൊന്നും പറയാൻ സാധ്യം കാണുന്നില്ല. അല്പസമയം വല്ലതും പഠിക്കു മെന്നും തീക്കിട്ടുവെന്നും മനസ്സു വരുന്നില്ല. മാസികയുടെ ചേരിൽ അതിസ്നേഹം നിമിത്തമുള്ള അപായശങ്കയും മൃതനെന്നിച്ഛാഭം സന്തോഷിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ ചേരിൽ കൃത്യമായ അടുപ്പമുള്ള വിശ്വാസവും മെച്ചപ്പെട്ട നിരന്തരമുള്ള അടുപ്പം മനസ്സിൽ സന്തോഷമോ സന്തോഷമോ തൂങ്ങിയിട്ടുണ്ടാകും എന്നു ചാമ്പുവത്തിൽ അറിഞ്ഞുകൂടാ.

അതിവിനയം നടപ്പു ‘സെക്കണ്ടറിയിലെക്കൊണ്ടു അതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല’ എന്നു പറയുന്നതായാൽ ആലോചനയുടെയും ഗുണഗതിയും ഉള്ള ചില വാ

യനക്കാർ അങ്ങനെയൊരു വാക്ക് അങ്ങിനെതന്നെ വിശ്വസിച്ചുപോയേക്കാം. മറ്റൊരു പുസ്തകംകൊണ്ടു സർവ്വജ്ഞനും സമ്പാദിക്കുന്നതുകിൽ 'സെിക്കരേണി വാങ്ങി വായിപ്പിൻ' എന്തോ മറ്റൊരു പുസ്തകവ്യാപാരികളെപ്പോലെ ഉൽഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് ആരെല്ലാം വെട്ടുപൊയുന്നതായാൽ അങ്ങിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു അങ്ങൾ വിചാരിച്ചു. സെിക്കനാർ രണ്ടു ചുട്ടിച്ചു വീണിരിക്കാൻ ആവലാതി പറയാനും തക്കില്ല. ഇവരുടെ മദ്ധ്യം നില്ക്കുന്നതാണ് ഒരു എട്ടുപ്പത്തിൽ സാധിച്ചുവന്ന ഒരു കായ്കയല്ല. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കു സൂക്ഷ്മാർത്ഥം മനസ്സിലാവാത്ത വകയിൽ ചെട്ടിവളപ്പോ തൊട്ടുള്ളപ്പോ വല്ലതും പറഞ്ഞു കൂട്ടി പ്രസ്താവനയുടെ ഭാരം നിർത്തിയതെ എന്നാണെങ്കിൽ ആയതിന്നും അങ്ങൾ ഒരു കമിപ്പു. ശ്രദ്ധയാകട്ടെ അങ്ങിനി ക്രമത്തിന്നു വായിച്ചിട്ടുള്ള സ്വഭാവവസ്തുക്കളിൽ രൂപവത്കരണത്തിന്റേ അധോഗതിയല്ലെന്നു വിചാരിച്ചു. യനതായാൽ അങ്ങൾക്ക് ഉത്സാഹമുണ്ടാകുന്നവകാശമില്ല. അങ്ങനെയൊരു ഉദ്ദേശം സിദ്ധിച്ച് അനേകായിരം പന്തനങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട് ഒരു പന്തനമെങ്കിലും കയറുവാൻ സാധിച്ചതായി ഇവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടാൽ കഴിഞ്ഞൊരു കൊണ്ടു അങ്ങൾ കൃതാർത്ഥനാകുമായി.

മലയാളഭാഷയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നില ത്രിശങ്കസ്വസ്ഥതയിലാണെന്നു പരിജ്ഞാപകാലത്തിന്റെ പടിമധുരം കാണുന്നതോ, ഇങ്ങിനെ വല്ലതും പറഞ്ഞാൽ ഏകദേശമൊക്കെ തെളിയും. ഇപ്പോഴുനിന്നു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു, അങ്ങനെയൊരുതരമില്ല.

ആദിത്യവർമ്മ മഹാരാജാവ്, കേരള സാമൂതിരി സ്വാമി, കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ, കടത്തനാട്ടു തമ്പുരാൻ, കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ മുതലായ വിദ്വാന്മാർക്കുവേണ്ടി കളം കവിസാധുക്കൾക്കുവേണ്ടി ആയിരത്തു തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴകൂടി മലയാളത്തിന്റെ 'അമ്മലക്ഷ' കാലവും അന്ത്യമായി. ഇതിനുശേഷമുള്ള ചോഷിപ്പിള്ളേഴും മാരം ഐകമത്യത്തോടുകൂടി നാട്ടുകാരാണ് വന്നിട്ടുള്ളത്. ഇതിനെ മന ചുമതല ഉള്ളതായിട്ടു ധരിച്ചിട്ടുള്ള നാട്ടുകാർ ഇപ്പോൾ ഏതു വേദങ്ങളെ വിമർശിക്കുന്നതായാൽ വളരെ നേരം ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ചു വരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും പത്രപ്രവർത്തകന്മാരും കേവലം യാപകന്മാരെല്ലാം വിചാരിച്ചു വരുന്ന ആധികാരത്തോടു സംശയിക്കുന്നു. ആദായത്തിനുവേണ്ടി മലയാളമേഖലാസംഗ്രഹം എഴുതുന്നതിനുള്ളതാണെന്നതുകൂടി ചിലർ ഉറപ്പിച്ചുവെന്ന്. സകാലശ്ലോകസമുഹാരം വകീലന്മാരും മലയാളന്മാരും അവരവരുടെ അറിവിനെ ഉപയോഗിച്ച് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നതിൽ മേഖലകന്മാരും വിദ്യാകാണ്ഡ വരുണിരുന്നതിൽ എന്തെങ്കിലും ചിന്തയുണ്ടാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നേർപ്പിലാവുന്നില്ല.

'മലയാളഭാഷയുടെ താൽക്കാലികസ്ഥിതി' എന്ന സമാനമേഖല സംബന്ധിച്ച് ഒരു ഉപന്യാസം മാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. ഇതോർത്തോടും മലയാളത്തിൽ ഉപന്യാസമെഴുതി സമ്മാനം വാങ്ങുന്നതിൽ അർഹനാമോ അല്ലയോ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു കൂടി ശങ്കിക്കുന്നു.

നേരിരിക്കുന്നു. ഇതേത്തിരയയിത്താലും ഉപന്യാസകന്മാര സി. ഡി. ഡേവിഡ് അവർകളുടെ വേദിൽ അതുപോലുള്ള ഭൂതങ്ങളെക്കുറിച്ചു മറന്നു വന്നതല്ല. മിഥുനത്തിലെ പുസ്തകത്തിൽ സംഭാവനോപന്യാസങ്ങൾ വേറെ ഒരു വിഷയംകൂടി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു പ്രഥമപരിഭയത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായിത്തീരുന്നതാൽ അല്പമെങ്കിലും സമാധാനമുണ്ട്.

അവലിചിതനായ ഒരു പൻ ഒരു ജനസംഘത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അവരുടെ ദുഷ്ടികൾക്കു പാത്രമായതിനെപ്പോൾ മാരകത്തെ അവരെക്കൂടെ സന്തോഷിപ്പിപ്പാൻ സംഭാവന അവനെ നൽകിയുപോന്നു. ഭൂതങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ലോകസ്വഭാവമാണ്. ഇങ്ങിനെ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനുള്ള കേട്ടുകേൾപ്പിച്ച് ഉറക്കത്തോടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതെന്നു വരെ അറിയാൻ സാധിക്കാത്തപോൾ ആദ്യം ഭോകങ്ങളെക്കുറിച്ചു അറിയാതെ ഒരു ഗുണങ്ങളായിട്ടു വരുന്നതല്ല. ചേരപ്പെടുത്താത്തവരോ അവലിചിതന്മാരോ ആയ ലോകത്താലും മറ്റും വിചാരമേറും തമ്മിൽ സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വലിയൊരു അബദ്ധമെന്നും വരുവാൻ വഴിയില്ല. ചേരപ്പെടുത്താത്തവൻ പ്രശസ്തനാണെന്നാകുമ്പോൾ അവലിചിതൻ ചാമ്പുവത്തിൽ വലിചിതനാണെന്നു വരികയും ചെയ്യുമ്പോൾ വാചകത്തോളം വരികയും സാരോപദേശങ്ങളും അർത്ഥഭിത്തമായ വരികളും നിറഞ്ഞൊരു ഉദാഹരണവും. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇതിനുള്ള കാരണം ചേരുന്നതും അല്ലാത്തതും കണ്ടെത്തുക പ്രശ്നമല്ല. ചാമ്പുവത്തിൽ

മാതൃനശാർക്കുള്ള മൈമനസ്യമാണെന്നിടയും ലോകസ്വഭാവത്തിനൊന്നിയില്ലെ സർവ്വസമ്മതനായ കേരളോപജാതകന്മാരിൽ പലരും മഞ്ചിനിയുടെ പേരിൽ ഒരു കോണിട്ടായതു ഞങ്ങൾക്ക് അറിയാതെ കണ്ണിതത്തിന്നും ഞാനലേഖകനാകും അധ്യക്ഷനും മാസ്റ്റർമാരിൽനിന്നുതന്നെ. അതുകൊണ്ടു ചേലിലെങ്കിലും ഈ മഹാത്മാർ തങ്ങളുടെ അഭേക്ഷയെ മെക്കകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടു വിശ്വാസിക്കുന്നു.

ഉപകാല്പം മുതൽ ഞങ്ങൾക്ക് ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഗ്രാമമുഖ്. ഉദ്ദേശം നാലുതൊട്ടു രാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുത് യാദൃച്ഛികം മുതൽ അവതാരാഭാവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചിന്തയും ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തണമെന്നുള്ള മോഹം സാധിക്കാതെ വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുവാൻ ധൈര്യം വരുത്തില്ല. അതു സ്പെക്ട്രലിനിയുടെ രാഗപോലെയായിരിക്കട്ടെ! മനുഷ്യരുടെ അധീനത്തിൽപ്പെട്ട താൻ പാതിനിയുള്ള ഭാഷയിൽ തങ്ങളുടെ രാമരീ ഏല്പുകയല്ലെ ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ നിവൃത്തിയുള്ള.

ത്യാജികയായ മഞ്ചിനിയെ നെപ്പേയും സ്നേഹിക്കുന്ന കേരളീയമഹാജനങ്ങളോടു മഞ്ചിനീമാവാതികൾക്കു കൊല്ലംതോറുമുള്ള കപ്പോട് തിരക്കേറിയ സമയം വന്നിരിക്കുന്നു. സ്പെക്ട്രലിനിയെ കേരളീയർക്കുവേണ്ടി

സമുദായസ്വത്തായിട്ടും, പത്രവസ്തുക്കൾ അതിന്റെ ക
 ഷാകത്താക്കത്തായിട്ടും, ഉദാഹരണം പത്രാധിപരും
 മാനേജരും അതിനെ വെങ്ങുപോലെ കൊത്തുന്നതു
 വാൽ അടുത്ത ബാല്യസ്വന്തമായിട്ടാണ് അങ്ങൻ വി
 ചാരിച്ചുപോരുന്നത്. ആയതുകൊണ്ടു ജൈനിയുടെ ഭൂ
 ന്നാകത്തെ വയസ്സ് ആരംഭിച്ചിരിയ്ക്കുന്തീ ഈ സംസ്കാര
 വസരത്തിൽ അതിന്റെ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ യോഗ
 ഷേമത്തെക്കുറിച്ചു സംഭാവനയിട്ടുണ്ടു കിട്ടും ഒരു വിവര
 ന്നും പത്രസൂത്രത്തു കണ്ടു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ട ചുരുക്ക
 അർത്ഥമുണ്ടെന്നാണ് അങ്ങന്റെ വിശ്വാസം. ഈ ക
 റെക്കായ കാരം അങ്ങനെയായതും നിർദ്ദിഷ്ടമായതാ
 ണ് ഇവിടെ ആരംഭിയ്ക്കുന്നത്.

ജൈനിയുടെ മാധ്യമരൂപത്തിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു വല
 കനോരായുണ്ടു വിചാരിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ
 ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട് ഏതൊരും സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് രാ
 ത്തും പാശ്ചാത്യരും ഇസ്ലാംഗതന്മാരും നിരീക്ഷിക്കു
 ന്നും കാണുന്നില്ലെന്നല്ലാതെ തൃപ്തിയോത്തതും പ്രവൃത്തി
 ന്നതെല്ലാമായ ഫലപ്രാപ്തിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറ
 വാൻ നെസ്സറാജി തെങ്ങു സമ്മതിയ്ക്കുന്നില്ല. ഏതാൽ
 കണ്ടാകൊല്ലം ആദിയിൽ ജലതാളവണ്ഡിതനാകാതെ
 അങ്ങൻ വെട്ടു അമ്പലം കേവലം നിസ്സുലഭരായിത്തീ
 ക്കാതെ ഉദാഹരിച്ചതാകാം കേരളാജാതാസ്വകൃതമായ
 വിദ്യസമ്പത്താകിൽ ചിലർ ചേർന്നുവെക്കുകയാണു
 ന്നു ജൈനിയെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയാൽ
 സ്വേദം ജൈനിയുടെ മാധ്യമകാലം സമീപിച്ചുവെ

നാം അന്യർക്കു്. അപ്രകാരമുള്ള അന്യരായനായ
 കട ലാഭനാവൈചിത്ര്യംകൊണ്ടു് ഭഞ്ചിനിയിൽ അധിപതി
 കൃഷ്ണസാമ്രാജ്യം ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളും ഇന്ദ്രപ്രകാശ
 ഭരണം ഇന്ദ്രരാജ്യഭരണം പരമൈരിയില്ലെന്നതെന്നു്
 അറിയുന്നില്ല.

അതുകൊണ്ടു് സാംഗതിവിവരപ്രദിക പരിഭാഷാ
 ധീയുന്നതായാൽ സാരാത്മ്യേന ഏറ്റവും ലക്ഷണമിപ്പം
 അതുകൊണ്ടു് അക്കാലം വിഷയങ്ങൾ വർണ്ണനയിൽ അവര
 തിട്ടം എഴുത്തതിൽ കൂടുതലായിട്ടും കാണാവുന്നതാണ്.
 ഈ പരിഭാഷയിന്നുള്ള ഹേതു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. ച
 തുദ്വിധമായിട്ടു് പലകെ സ്വരൂപ കഴിക്കുമ്പോൾ പലഭേദ
 കരികളും പലയാളകരികളും വേണമെന്നു് വെച്ചിരിയ്ക്കു
 ന്നതു് ഇന്നുള്ളതും അവിഭാജ്യത കടന്നുകൊണ്ടു് അന്ന
 കിൽ അങ്ങനെയു് ഉദ്ദേശവും വായനക്കാർക്കു് ശരംശരിസെ
 രത്തയുണ്ടാക്കുവാൻതന്നെയാണ്. പക്ഷേ അതോ ല
 ക്ഷണിൽ പലതരം വിഷയങ്ങൾക്കു് സ്വരൂപം കൊടുക്കു
 വാൻവേണ്ടി തെ വിഷയത്തെ പല തവണയായി പ്ര
 സിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതു് ചിലപ്പോൾ സാംഗ
 തിന്നു പഴിയായിത്തീരുന്നതാണ്. ഇതിനെ വരുന്ന സം
 ഗതികളിൽ ലക്ഷകന്മാർക്കു് അപ്രദാനു് സഹായിക്കു
 ന്നതായാൽ വിഷയപ്രതിപാദനത്തിന്നു ന്യൂനത സംഭ
 വിച്ചാതെ ഈ ദോഷം തെവിധം പരിഹരിക്കേണ്ടെന്നു്
 അങ്ങനെയു് അഭിപ്രായം. പത്രരംഗത്തിൽ പുതുതാ
 യി പ്രവേശിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളോടു് അങ്ങനെയു് പണ്ടു
 മറ്റേ പഠനമാണ്. വിഷയത്തെ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചു്

മനോധർമ്മത്തെ വേണ്ട വഴിയ്ക്കു തിരിച്ചു ശബ്ദത്തിനുവേണ്ടി അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കാതെ ഉപസ്ഥാനമെഴുതാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതായാൽ അവയെക്കും മറ്റുള്ളവയ്ക്കും അധികം ഉപകാരമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഈ വാസ്തവ മറിയാതെ ഉദ്ദിഷ്ടവിഷയത്തെ ചോയ്ക്കുവഴിയ്ക്കു തെളിയിക്കുവോളം വ്യക്തമായിപ്പറയാൻ കഴുപ്പാടുകയും ലേഖകനും ക്ഷുഭനസ്പാഷ്ടതയും ഇടയായിത്തീരുന്നത്.

ബേലിനിന്റെ പ്രകൃതി നന്നാക്കുവാൻ കൈതെല്ലാ യതും അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു സമ്മാനം നിശ്ചയിച്ചു ലേഖനമെഴുതിയുപാനാണ്. ഇക്കാഴ്ചയിൽ അങ്ങനെയായിട്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും ബേലിനിമുഖേനത്തന്നെ ചായനക്കാലം അറിയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല. മേലിലെമിവും ഇതിനെ നിവൃത്തിയുണ്ടാകതെന്നു വിശ്വസിച്ചു സമാധാനപ്പെടുന്നു. ബേലിനിന്റെ ആകൃതിയ്ക്കു മോടിവരുത്തുന്ന കാര്യത്തിലും സംഗതിവശാൽ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നപോലെ ജയപ്രാപ്തിയുണ്ടായിട്ടില്ല. എങ്കിലും അതിനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽനിന്നു ഗണ്യ ശതമാനം വിൻവലിയുവാൻ ഇദ്ദേഹം സാധിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. ആകെക്കൂടി നോക്കുന്നതായാൽ ബേലിനിന്റെ ചില അരികുണ്ടാകുമെന്നു കിട്ടും പ്രായത്തിനടുത്തു പുതുയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടും. ലോകപ്രതിനിധികളായ വ്യക്തികളുടെ ഉപദേശംകൊണ്ടും ജനങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകളും വിദ്യാഭ്യാസവന്നതായാൽ സമാധാനംകൊണ്ടും 'സെക്കുണ്ടിനി' യഥാർത്ഥസെക്കുണ്ടിനിയായിത്തന്നെ വളർന്നുവരുവാൻ അസംശയമെന്നു കോണെന്നില്ല.

രണ്ടിനിയുടെ അവിരുദ്ധരായി ഇത്രകാലമല്ലാതെ ഒരൊന്നും പറയാൻ തൽക്കാലം തരമില്ല. ബാല്യംകൊണ്ടു രണ്ടിനിയ്ക്കു പഠിപ്പിച്ചു വീഴ്ചകളെ ഗണ്യമാക്കാതെ മറ്റൊരൊന്നാൽ അതിനെ കാണു രണ്ടിയ്ക്കുവാൻ പ്രയോജനപരമായ ഗുഹാശ്രമം കടന്നുകൂടട്ടെ.

IV

കാലത്തിന്റെ ഗതിഭേദത്തെ അറിവു വ്യസനിയ്ക്കും അവർ നല്ലൊരുതലത്തിലുണ്ടാകിൽ അത് എത്രയോ മൂല്യം. എന്നാൽ കാലമുയർച്ചയെ വെട്ടാതെകണ്ടു വല്ലാതെ ഉണ്ടാകിൽ അതും അത്രമാത്രം അപൂർവ്വമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ പരിചിതമായ വസ്തുക്കളെപ്പോലും കാലമുയർച്ച കൊണ്ട് കടന്നുകൂടുന്നതായാകുമ്പോൾ മനോഭവത്തെ ദിനസന്ധിയിൽ ഒരു തവണയെങ്കിലും അപരിചിതമായതാണെന്നതിൽ അവർ മനസ്സുവെക്കുന്നത് ഉൾപ്പെട്ടവരായിരിക്കുമ്പോൾ. എന്നാൽ ഉദിച്ച സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്നതും അസ്തമിച്ച സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നതും വിചാരിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അതും കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ വികാരമേറിയതും മനോഹാസ്യത്തിൽ പരക്കുവാൻ തക്കതായ കാരണവും ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. ളി കാലമെല്ലാത്തിൽ ഇത്തരംകൊണ്ട് ഇല്ലെപ്പറയും തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്ന കൈവൻ കഴിഞ്ഞകാലം നന്നായിട്ടും ഉള്ള കാലം അതിന്നു വിപരീതമായിട്ടും വരുവാൻ പോകുന്നതു സംശയഗ്രസ്തമായിട്ടും കാണുമ്പോൾ അവന്നു കൃതകാലത്തിൽ പ്രേമവും വർത്തമാനകാലത്തിൽ വിരക്തിയും അ

വിയിൽ ഉൽകണ്ഠയും ഭരണയെത്തു തോന്നുന്നതിൽ
 ആഗ്രഹമില്ല. ആശാഭംഗം കാലത്തിന്റെ ശീശ്മഗതിയെ
 യും ആശാബന്ധം ആതിഥ്യം മനഗതിയെക്കൊണ്ട് ഭാ
 ജ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. ഉദ്യോഗാലത്തിനിടയ്ക്കു വിചാരിച്ച
 ഈ മുഴുവൻ സാധിപ്പിച്ചാൽ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു കഴി
 യാത കാലം ദീർഘിപ്പിക്കാതിരുന്നതെന്തെന്നും വിചാരിച്ചതാ
 ഈ മുഴുവനും സാധിപ്പിക്കാതെത്തന്നിട്ടു കിട്ടുകകൊണ്ടു ദുര
 ത്തിൽ മരിക്കിടത്തുന്ന കാലം വേഗത്തിൽ സമീപി
 പ്പാൽ കൊള്ളാമെന്നും തോന്നുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണു
 പ്പോ. ഈ വസ്തുത നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവർ ജ്ഞി
 നീഭാവമായികളമട കാൽക്കായികയായ ഉൾക്കാലത്തെ
 നെന്തിനാലാലാൽ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതല്ല.

ജ്ഞാനിയുടെ വളർച്ചയോടുകൂടിയുള്ള ഉദ്യോഗോ സാ
 മന്യസ്വപ്രവർത്തനം വളർന്നിരുന്നതിനാലുവേണ്ടി ജ്ഞാനിയുടെ
 ഈ നാലാമത്തെ ജന്മമാസാവസരത്തിൽ അതിന്റെ ആ
 വിഭാവംമുതൽ സ്നേഹപ്രേരണയോടുകൂടി ലോകനവരമ്പര
 കൊണ്ടും മറ്റു പലവിധത്തിലും അതിനെ നിറഞ്ഞൊര
 തി സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു അത്തരമട സെഹമുള്ള
 മായായ കൃതജ്ഞതയുടെ സ്വപ്നസ്വപകരായ വരണം വ
 റത്തുകൊള്ളുന്നു. അവരുടെ ചേർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു പ്ര
 ബോധം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരാണ് മറ്റൊരു വരണമു; മറ്റ
 കിലും അതിവലിയായുള്ള ദിക്കിൽ അല്ലെങ്കിലും
 പോലും അല്ലെങ്കിലുംകൊതി കലശപ്പെട്ടതല്ലാ ഏതാ
 യത്താൽ ആയതിന്നു അങ്ങനെയുണ്ടെന്നല്ല. ജ്ഞാനി
 യുടെ ഇത്തരമുള്ള സംഗതിവിചാരപ്രദിക പരിഭവ

ധിച്ച് ആ സാമൂഹ്യന്മാരുടെ ഉദമം ചേരും പ്രയത്നവും അറിഞ്ഞു സന്തോഷിക്കുന്നവർ അങ്ങനെയൊരു പ്രത്യേക ഉപകാരം ചെയ്യുവാനായി നന്ദിപൂർവ്വം ഗണിക്കപ്പെടുന്നുതാണ്.

മറ്റൊരുകാരിൽ പ്രതിപത്തുള്ളവർ സ്വഭാവത്തിൽ വിരക്തി വേണമെന്നില്ലെന്നൊരു നിയമം സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുകയും, പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ അവരുടെ നിരന്തരോത്സാഹംകൊണ്ടും നിസ്വാഭാവികമാകാനും പത്രങ്ങളുടെ ആനന്ദഗുണംകൊണ്ടും പത്രവ്യവസ്ഥകളിൽ സ്ഥിരമായ വിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ പത്രാധിപന്മാരും മാനേജർമാരും ചില, അഥവാ പല, കയ്യുറയുണ്ടായ സംഭവങ്ങളും. 'ഈ സർവ്വാണിസ്തകടത്തിൽ' ജ്ഞാനിയുടെ മാതാപിതാക്കളിന്നിട്ടു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറയാനില്ല. അതിനെ തങ്ങൾ വക വെക്കുന്നതുചില. പത്രങ്ങളിൽ കാണുകയില്ലാത്ത കളികളെപ്പറ്റി പുറപ്പെടുന്നവർ അടക്കമെടുത്തുവെക്കുന്നവർക്കു കാണാതെ പോയാൽ അതുതന്നെ വരുന്നതോ അങ്ങനെയൊരു മറ്റൊരുവനെ കരറും പറഞ്ഞിട്ടു കാണുകില്ല. മറ്റൊരുവനെ കൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ മറ്റൊരുവനെ കൊടുക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതു രൂപപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടു വരുന്ന പരാജയം അഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ 'മാതാപിതാക്കൾ' വകയും പിടിക്കുകയും 'ചേരിയിൽ ചേർന്നവർ' ചേർന്നുവെക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ആലോചിക്കുവാനുള്ള കാലം

മായി. ഈ ഓട്ടം ജൈനീയ്ക്കു വന്നുകൂടുക കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും മാനുഷലോകനാഥന്റെ സംഖ്യ കുറഞ്ഞ പക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രനെ ജനകരിച്ചുകൊണ്ടെന്നതു ശോചനീയംതന്നെ. ഇക്കാഴ്ചയിൽ രണ്ടാംകൊല്ലത്തിലെ പ്രായം മൂന്നാംകൊല്ലത്തിൽ ജൈനീയ്ക്കു ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായം. ഏകിലും ലേഖനങ്ങളുടെ ശോശി ഗുണത്തെപ്പറ്റി ജനകൂലങ്ങളായ പത്രാഭിപ്രായങ്ങളും ജനകോരനങ്ങളുകളും ഇതിനോടു സമാധാനമായിട്ടാണ് അങ്ങനെയെങ്കിലും കേൾക്കുന്നത്.

അടുത്തു കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ജൈനീയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള വലുതായൊരാപത്തു ജൈനീയ്ക്കുചെയ്തതെ വായനക്കാർ അറിയാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. ഏകിലും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അതിനെ ധീരം എടുത്തുപറയുന്നതു തെളിഞ്ഞു കൽപ്പാകുമ്പോൾ നോക്കൂ. 1077-മാണു കംഭോസം 14-ാംനമ്പരാണ് ജൈനീയ്ക്കു തുടങ്ങുവാൻ ആരംഭിച്ചതെന്നു തീർച്ചയായും. അന്നുമുതൽ മരിച്ചുവന്നവരെ മനസ്സുകൊണ്ടും പലസ്സുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും ജൈനീയ്ക്കു സർവ്വതാ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാർ എന്തിനെയാണ് ഈ അവസരത്തിൽ ഓർമ്മിക്കുന്നത്? എന്തിനെയാണ് അദ്ദേഹത്തിനെക്കുറിച്ച് രണ്ടു വാക്കു പറയാതിരിക്കുന്നത്? അദ്ദേഹം ജൈനീയ്ക്കുചെയ്ത കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എത്രയെന്നും അദ്ദേഹത്തിനെക്കൊണ്ടു ജൈനീയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണം എത്രയെന്നെന്നും അറിഞ്ഞവരോ അറിഞ്ഞുകൂട. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർപാഴായിരിക്കും ജൈനീയ്ക്കു വന്നിട്ടുള്ള നഷ്ടം അവകൾക്കു.

മരണം ഭയപ്പെടുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അങ്ങനെയുള്ള പ്രാബല്യം സാധിക്കുകയാണു് മാത്രമാണെന്നു് അറിഞ്ഞവരായും പറയുന്നതല്ല.

ഏതുതരണ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളും ഇല്ലാതാക്കുവാൻ അങ്ങനെയുള്ള അനുഭവവിദ്യയായാലും ഇതുപോലെ പല സാഹചര്യങ്ങൾ അങ്ങനെയുള്ള പേരിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പ്രേമഭാവങ്ങളായിത്തീർന്നാൽ പരിഹാരവും അങ്ങനെയുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾക്കു് തക്കതായ പ്രതിഫലവും ആകുന്നു. ഈ ബന്ധം മേലിലും നിലനില്ക്കുന്നതായാൽ രണ്ടിനിയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സു് വർദ്ധിച്ചുവരുമെന്നുതന്നെയാണു് അങ്ങനെയുള്ള ദുഃഖമായ വിശ്വാസം. രണ്ടിനിയുടെ നിരന്തരമായിത്തീർന്നു് സ്ഥിരപ്രചാരത്തിനുംവേണ്ടി വെട്ടിക്കുറുത്തു് കിട്ടിയ പരിഷ്കാരം ഇടയ്ക്കായി തെളിയിച്ചുവരുന്നതെന്നുതന്നെയാണു് അങ്ങനെയുള്ള വിചാരവും.

ഈ വാക്കുകളിൽ അങ്ങനെയുള്ള പറയാനാണു്. പരിവൃദ്ധപോലെ പതിനഞ്ചാറുതീയതിയോടുകൂടി രണ്ടിനി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതന്നതായാൽ മാനേജർക്കു് കാര്യനിർവ്വഹണത്തിന്നു് പല വിശ്വാസവും അസൗകര്യങ്ങളും വരുവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ടാണു് ഇങ്ങനെയെന്നു കറച്ചു കാലം കഴിവി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതു്. ഇതു് കാരണത്താൽ വായനക്കാരുടെ കയ്ക്കുവെ അങ്ങനെയുള്ള ദൃഷ്ടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു് അനുചിതമാണല്ലോ.

മുഖംനോക്കി മേലി പറയുകയാൽ ഹിതം വിട്ടിട്ടു് പത്തും വിട്ടുകയാൽ ചെയ്യാതെ രണ്ടിനിയുടെ കയ്ക്കു കാക്കുകയും അവരുടെ സർവ്വഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു് രണ്ടി

നിയമ സന്ദർഭത്തിൽക്കൂടി നയിക്കുവാൻ കലാനുസരണം വേണ്ട സഹായങ്ങൾ നൽകാൻ ചെറുതകരണം വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അല്പം ഭീഷ്മിച്ചുവോയെ ഈ പ്രസ്താവനയെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

(അംഗഭാഷണം)

1

കഴിഞ്ഞ തുലാം ലക്കത്തോടുകൂടി 'അംഗഭാഷണം' അറിന് ആഴ്ചക്കൊരിക്കലുള്ളവയെന്ന വായനക്കാർ കാൽ നുണയ്ക്കാ. ഈ ലക്കത്തോടുകൂടി മാസികയ്ക്കു പുതിയ വർഷം ആരംഭിച്ചുകൊള്ളുന്നു. സാധാരണ വരുമാനമുള്ള ഒരു അസരിച്ച് ഈ ആവസരത്തിൽ മാസികയുടെ മുന്തിയ ഒരു ഗുണഭോക്താക്കളെ വേണ്ടുവണ്ണം വിചാരിച്ചു വരുമാനമുള്ളവനെ വായനക്കാർക്കു യോഗ്യപ്പെടുത്തി ഭാരതത്തെ നീക്കുവാൻ വേണ്ട വട്ടം കൂട്ടേണ്ടുന്ന ഭാരം പറ്റുപുറപ്പെടുത്തുകയാണ്. ലെയാളത്തിൽ ഒരു മാസിക കൊണ്ടു നടത്തുന്നതിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളും വൈകല്യങ്ങളും അന്തരവിട്ടുപോയതിനാലാണ് ഈ ചുമതലയുടെ ചുമട്ടുമാറുവാൻ ആവശ്യമായതാണ്.

പാഠശാലകങ്ങൾ നടത്തിവരുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു അനുമാസികയെ മാതൃകയാക്കിപ്പിടിച്ച് ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ആ അനുമാസരിച്ച് ഒരു ലെയാളമാസിക കൂടെയുണ്ടാകാൻ വിചാരിക്കുന്നത് അമച്ഛാസ്തം വഴിയകലം വേണ്ട വായനക്കാർക്കു കോഴി പരുന്തിനുപോലെയെ പഠനനടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ പരിഹാസസമ്പന്നമായിരിക്കുന്നതാണ്.

ണ്. അതിനെത്തന്നെ വരികിലും അസാധ്യമെന്നു വെച്ചു പരിശുദ്ധീകൃത പിന്തിരിയുന്നതും യുക്തമായിരിയ്ക്കയില്ല. ഉദ്ദേശം ശ്ലാഘയും ഉത്സാഹംകൊണ്ടു പലതും സാധ്യവുമാണെന്നു പൂർണ്ണമായമുണ്ടായിരിയ്ക്കുവാനുപകരിച്ചതിൽ കടന്നുപയറുവാൻ തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്ന അങ്ങനെയൊക്കെയെന്നു തന്നെ അറിയുന്നവർക്കു അപവാദത്തിന്നു പാത്രമായിത്തീർന്നാൽ ഒരു കാലത്തും വഴികൊടുക്കുന്നതല്ല. യുദ്ധപര്യന്തരം 'ദൈവംപാതി'യോട് നമുക്കുള്ള അടിമപ്പാടിനെ അനുസരിച്ചിരിയ്ക്കട്ടെ.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ വെച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നവർക്കു വേണ്ടിയുള്ളവരും പല ദേശഗതികളും ചെയ്തതായിട്ടുള്ളതും കാണുന്നുണ്ട്. 'മുട്ടശാന്തി' നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നായി ചില ചെലവുണ്ടാകുമെന്നും ചെലവുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെ സമ്മതിയുണ്ടു. പക്ഷെ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ ഒരു വാക്കുപോലും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെ വിചാരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഇതിന്നു പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ മാത്രം ഉത്തരവാദികളാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ അല്പം സങ്കടമില്ലെന്നില്ല. മലയാളമാസികകൾ വാങ്ങിയിരുന്നവർ എണ്ണായിക്കത്തിൽ ഒരു വീതമെങ്കിലും അതിൽത്തന്നെ മുപ്പത്തിയായിക്കത്തിൽ ഒരു വീതമെങ്കിലും കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതു പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്കു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ മാസികകൾക്ക് ഉപജീവിക്കുവാൻ എത്രത്തോളം സൗകര്യമുണ്ടു്? അല്ലെങ്കിൽ ഇതൊന്നെ അറിയാം. പക്ഷെ 'മാഗ്നറ്റായ്'ത്തിന്റെ, അഗ്രതികൾകൊണ്ടു കലാപവുമായ് തന്നെ

ഹായര്യത്തെക്കുറിച്ചായിട്ടുള്ളു. ഇതുതന്നെ മേലാൽ അങ്ങനെയും ഉത്സാഹത്തിനും കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

വിഷയങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിലും കണത്തിലും വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ പുതിയ വരുത്തുവാൻ അങ്ങനെയും സാധിച്ചിട്ടില്ല. രാസികളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചു, ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ഏകാധിപത്യം പ്രയത്നം കുറയ്ക്കുകയും, ഏഴുതാവുന്ന ലേഖകന്മാരുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കുകയും, വന്നുചേരുന്ന ലേഖനങ്ങളുടെ വണ്ണം കൂടിയും, അർത്ഥം അർത്ഥവും വാക്ക് കഴിഞ്ഞും ഇരിക്കുന്ന കാലംവരെ രാസികാപ്രഭുക്കന്മാരും മലയാളഭാഷയും ഈ നൂറ്റാണ്ടിലായി കിടന്നു എഴുതും പഠിയും കിട്ടാതെ നട്ടുതിരിയുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. എന്നാൽ സഹായം മുമ്പും പുഷ്പി പിമ്പും എന്ന നിമിഷ വിട്ടു പരാപേഷകളാതെ ആത്മപ്രയത്നംകൊണ്ടു രാസികയെ പോയിപ്പിട്ടു വരികാതെ വരികകൊണ്ടും ലേഖകന്മാരെ കയ്യടച്ച് ആകർഷകയും മലയാളംകൂടാതെ വൈയദ്യത്തിനൊരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം. ധാരാളം പ്രതിഷ്ഠിപ്പിച്ചു ശേഷം കേരളം പണിയുന്നതു വിഹിതം കേന്ദ്രത്തിലും മന്ത്രയും കന്ത്രയും കാലത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. 'മംഗളോദയ'ത്തെ ഒരു യോഗ്യഭവന നടത്തുന്നതായാൽ ആ വഴി പാലിക്കുമെന്നാണ് തൽക്കാലത്തെ ആലോചനയിൽ തോന്നിയിരിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു വഴി വെട്ടിക്കെട്ടിയിട്ടു വരുന്നതുതാണ്.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ അങ്ങനെയുള്ള മനപ്പൂർവ്വം സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ലേഖകന്മാരോടും വരികാരോടും 'മംഗളോദയ'ത്തിന്റെ കൃത്യമായതായ വർദ്ധനവ് പാഞ്ഞുകൊ

ഇന്നു. അവർ ഇനിയും 'മംഗളോദയ'ത്തിനു മംഗളം ആശംസിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇക്കൊല്ലം മാസികയുടെ ഏഴാം വർഷത്തിൽ സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും വലുപ്പത്തിൽ അല്പം കൂടുതൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വർഷത്തെ ഒരു കണക്കിലെഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു.

പരമേശ്വരപ്രസാദത്താൽ
പരമം യോഗശക്തിയാൽ,
പരമോത്സാഹത്താൽ
പരമ മംഗളോദയം.

II

ഇക്കിഴിക്കിടന്ന പൂഴി പരപ്പിത്തുറന്നു കൈ നോക്കി
തന്നെങ്ങനെയായി. കൂടിക്കിടന്ന കണ കൊട്ടക
ററുകൊണ്ടും കലയുന്നതല്ല. കററപ്പെട്ടാൽ സമയമായി
ല്ല; ജാതിയുമില്ല; തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇണക്കമില്ലെങ്കിൽ
ലോകവുമില്ല. ഇല്ലത്തായ തേനീച്ചകളുടെ പ്രയത്ന
ത്തിന്റെ ഫലമാണ് നാം അനുഭവിക്കുന്ന തേൻ. കഴി
യെന്ന് ഒരു ദിവസം കൊണ്ടല്ല ആകാശംഗതയെ ഭൂതല
ത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. യോഗബലം, ഉത്സാഹശ
ക്തി, സ്ഥിരപ്രയത്നം ഇവയുടെ യോഗമാണ് വിജയ
ത്തിന്റെ തീർപ്പ്. ഈ തത്വം അറിയാതെയോ അറി
ഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും ജനസമിതികളെയോ ചെയ്യുന്ന
ഉദ്യമങ്ങൾ ഫലപ്രയോജനമായിത്തീരുന്നതല്ല.

പ്രയത്നങ്ങൾക്കുതന്നെ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ വ്യത്യാസം ചോലെ പല വിധത്തിലുണ്ടു്—സ്വാർത്ഥം, സ്വാർത്ഥലാഭം, പരമസ്വാർത്ഥം, പരാർത്ഥം. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേതു നികൃഷ്ടവും സുഖവും നാശമാക്കേതു ഉന്മൂലവും ദുർല്ലഭവുമാകുന്നു. സ്വാർത്ഥത്തെ മുൻനിർത്തി പരാർത്ഥമായി തന്നിരുന്നവരുടെ ആകത്തുക അവരെക്കൊണ്ടു് അകാര്യുന്ന ഉപകാരത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ കവിഞ്ഞാണു് നില്ക്കുന്നതു്. പരാർത്ഥം പ്രധാനമാക്കി പ്രയത്നിച്ച സ്വാർത്ഥവുംകൂടി കരസ്ഥമാക്കുന്നവനെയാണു് ലോകത്തിൽ ഗുണവാൻ എന്ന പേരിന്നു് അർഹനായി ഗണിച്ചുപോകുന്നതു്. സാധാരണലോകത്തിൽ സകലഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞിട്ടു് എന്തെങ്കിലും നേരങ്ങളിൽ അതു് ഇതുവരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രാണനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പാണ്ഡിനെ കെട്ടിയിട്ടു് ഭീതികരമായൊന്നെ നാടകത്തിൽ കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ നാടകത്തു കണ്ടിട്ടില്ല. കായാവസ്ത്രം ധരിച്ചു മോക്ഷണം ചെയ്യുന്ന വകക്കാരുടെ കാട്ടിൽ കടന്നാലും കണ്ടുകിട്ടുന്നതാണു്. യശസ്സിന്റെയോ മറ്റു വസ്തുക്കളുടെയോ ലാഭത്തിലുള്ള ലോഭമന്ത്രംകൊണ്ടു് മറയ്ക്കു് ഉപകാരമൊത്തായ്മയെന്ന നിലയിൽ നെരറി ചളിച്ചു ധനവ്യയം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടരാണ് ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരം ചെയ്തു ധരിക്കുകൊണ്ടു് ധർമ്മത്തോടായിത്തീരുന്നതു്. അന്നം കൊടുത്തു പുണ്യം സമ്പാദിക്കുന്ന സഞ്ജനങ്ങൾക്കു് അറിയാതെകൊണ്ടു് അഭയമുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടു് അവരുടെ ഗുണത്തിൽ കൂടുതലല്ലാതെ കുറവൊന്നും വരുന്നതല്ല. കൃഷ്ണാകാശവുമു കമുകലകൾ

തികൊള്ളേണമെന്നല്ല. സദാഭ്യുദയത്തോടു കൂടി തുടങ്ങുന്ന അപ്രകാരമുള്ള രാഷ്ട്രോദ്യമം ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരത്തെ വെറുക്കുവാൻ വല്ല ആശയവും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതും ധർമ്മവിഷയത്തിലുള്ള ധനശേഖരം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടത്തിലായിരിക്കും. ഈ വാസ്തവം നേസ്റ്റിൽ കരുതി ചെങ്കോട്ടക്കാരാകിലുണ്ടായും ചെങ്കോട്ടകാരായ സംസ്കൃത പണ്ഡിതന്മാരുടെ നഷ്ടപ്രായമായി കിടക്കുന്ന വൈദ്യകൃഷ്ണലാലത്തിന്റെ പ്രതിഷേധവും പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു കേരളത്തിൽ കേളികേട്ട 'കേരളകല്പദ്രുമ'മുദാലയം കയ്യേറ്റു നടത്തിവരുന്ന മംഗളാദര്യം കമ്പനി 'കംഗളാദര്യം' മാസികയുടെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം വഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു മാസികയുടെ ശ്രമസ്സീനം ശാശ്വതപ്രമാണത്തിനും വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ, കണക്കാക്കിയ മറ്റു സകലതും തികഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ സാമഗ്രികളെല്ലാം പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ സ്വാധീനവുമാകുന്നു. എന്നാൽ ലേഖകന്മാരുടെ സഹായത്തോടു കൂടാതെ മാസിക പ്രണയത്തോടുകൂടാതെ മന്ത്രോച്ഛാസണം പോലെയെന്തെങ്കിലും നിസ്സുലഭമായിത്തീരുകയോ ഉള്ള മുട്ടക്കത്തിനിഴുത്തിപ്പോന്നുള്ള ലേഖനങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മാസിക കൊണ്ടുള്ള ഫലപ്രാപ്തിയും അധികാരികൾക്കും പോലെയെന്തെങ്കിലും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

ആരുംതന്നെ കൂടാതെ അഭികാമി ജനപ്രിയതയ്ക്കായിത്തന്നെ നിറഞ്ഞ ഒരു മാസിക, ഏതെന്നെന്നെയും, നിലനിൽക്കേണ്ടതിൽ, ലേഖകന്മാർക്കു അഭിപ്രായപ്പെടുകയോ താമസിക്കുകയോ നിവൃത്തിയും കാണുന്നില്ല. ഏതെന്ന

പേല ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായാലേ അതൊരു തൊഴിലായി
 തീർക്കുകയുള്ളൂ. തൊഴിലായിത്തീർന്നാലേ വൃത്തിയും വെടി
 പ്പും വേലയ്ക്കു വരികയുള്ളൂ മലയാളമാസികകളിലേയും
 പത്രങ്ങളിലേയും ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ ഏഴുതന്നെ നേരമുള്ള
 തൊഴിലുകളെപ്പോലെ ഒരു നല്ല തൊഴിലായി വരുന്നതു
 വരെ ലേഖനങ്ങളുടെ വരുതിക്കൊരു പൊരുതിയും ഉണ്ടാ
 കുന്നതല്ല.

‘മംഗളോദയം’ കമ്പനി, മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാ
 കായ ഒരു മാസിക നടത്തി നല്ല പേര് സമ്പാദിക്കുന്ന
 ഒന്നല്ലാതെ മാസികാപ്രവർത്തനത്തിൽനിന്ന് കോരോ
 വും ഉയ്യിക്കുന്നില്ല. മാസികയുടെ ഈ മൂന്നാമത്തെ വ
 യസ്സിൽ അതിന്റെ ഉദ്യം നടപ്പും നന്നാക്കുവാൻ ചെ
 യ്ക്കുന്ന ചിലവുകളിൽ ഒന്നാമതായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതു ഉ
 ത്തമത്തെ ഒരു ലേഖനങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലം നിശ്ചയിക്കുക
 താണ്. വിഷയത്തിന്നു വെടിപ്പും അർത്ഥത്തിന്നു തികവും
 വാചകത്തിന്നു വടിയും കൂടിയില്ലെന്നിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ
 ക്കു തക്കതായ സംഭാവന ലേഖനങ്ങളുടെ അവസ്ഥയരി
 ത്തെ കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് വരുമാൻ പേര
 കുന്ന ഫലം കാലാതീതവും യോഗ്യമലവും അനുസരിച്ചി
 റിയുണ്ടു.

III

കുറേ കാലമായിട്ടു മനസ്സിൽ കരുക്കിപ്പിടിച്ചുപോക
 ന്ന അനേകസംഗതികൾ പറഞ്ഞതാകയാൽ അവ
 സ്കൾ കിട്ടുമ്പോൾ ചുരുക്കിപ്പറയുവാൻ കഴിയില്ലാതെ

പോകുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണ്. ഈ അദ്ധ്യായ വിചാരിച്ചു, ഞങ്ങൾ സംഗതിവശാൽ വല്ലതും അധിക പ്രവചിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വായനക്കാർ പരിഭവം തോന്നരുത്.

ദേശാഭിമാനികൾ പലരുംചേന്ന് ഒരു യോഗം കൂടിട്ടുള്ള വിവരവും അവരുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളും കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു തന്നെ തിരുനോട്ടത്തിൽ വായനക്കാരെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സ്വാധീനത്തിലുള്ള കോപ്പകളുടെ കണക്കും ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളെപ്പറ്റിയുണ്ടാവുക ചുട്ടിക്കാരും പെട്ടിക്കാരും മേളക്കാരും പാട്ടുകാരും ഞങ്ങളെപ്പറ്റിയും തിരിച്ചറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരായി വാദപ്രതിവാദമുണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ കുറയും കേടും ഉറച്ചു പ്രധാനവേഷക്കാർ ഇതുവരെ ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാഗം വാദിച്ചു പോകുന്നതല്ലാതെ ഞങ്ങളുടെ പത്രരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയോ അവരുടെ അഭിനയം എലിക്കകത്തോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ ഒരു അംശത്തിലാണ് രംഗഭാരതത്തിന്നു പരാധീനതയുള്ളതെന്നും അതു സ്വാധീനമാവല്ലാതെ മറ്റു വട്ടങ്ങളെക്കൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ലെന്നും പറയാതെത്തന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്. പൊലകിൽ തെക്കൻ പക്ഷരം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മലയാളഭാഷയിൽ ഉത്തമമായ ഒരു മാസിക നമുക്കുണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു രംഗഭാരതകാരും ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ള കാര്യമുണ്ടായാൽ മേല്പോട്ടെങ്കിലും ഒരു ഗതിയുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

അങ്ങനെയൊരു ആനന്ദമായ ഉദ്ദേശത്തിൽ അവർ വല്ല വിതകവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒരിക്കൽ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയതിന്റെ ശേഷം അവരുടെ അഭിപ്രായം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു മരപെരുപ്പി അങ്ങനെയൊരുതാണ്.

‘വിനയത്തിന്നു വെടിപ്പും, അർത്ഥത്തിന്നു തികവും, വാചകത്തിന്നു വിടവും, ഉള്ള ലേഖനങ്ങൾക്കു തക്കതായ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നതാണെന്നു അങ്ങനെയൊരു വരണമിട്ടുണ്ടായിരുന്നു നിത്യജനമായിട്ടു അങ്ങനെയൊരു വിചാരവും അതിനെത്തന്നെയാണ്. ചക്ക, പാത്രമുണ്ടെങ്കിലല്ല പകരസ്ഥാൻ തരമുള്ള. ചോരുന്ന പാത്രം ചേരുന്നതല്ല. മാസികയ്ക്കു വിവിധങ്ങളാണെന്നു ലേഖനങ്ങളെഴുതുന്നതെങ്കിൽ അതുതന്നെ പഠിച്ചും പ്രകടനവും സ്വാധീനത്താലുണ്ടായിരിക്കണം. അന്യരോടൊക്കെ കാലാക്ഷരം ചെയ്യുന്നവർ പഠിച്ചുണ്ടായാലും പ്രവർത്തിക്കാൻ സമയമുണ്ടാവുന്ന കാര്യം കഷ്ടം. ഈ രണ്ടു സാഹചര്യവും വേണ്ടതില്ലാതെ കൈവരുത്തുവാൻ നാമുണ്ടു ലേഖനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തേടി നടക്കുന്ന പത്രപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ശല്യം സ്ഥിരമായാൽ വയ്യാത്തതിട്ടാ, വരുമാനം നിലവാൻ കയ്യെടുക്കില്ലാത്തതിട്ടും മരണം ഭീഷിപ്പുപോലെന്നായിട്ടാണ് സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നത്. അവരുടെ കണ്ണുകൾ കനകം കണ്ടാൽ കളിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻതക്ക വകയില്ലെന്നുവെങ്കിലും, കനകാഭിഷേകം ചെയ്താൽ വകയായ അങ്ങനെയൊന്നു പറയാവുന്നതല്ല. മേലുറങ്ങുന്ന തരക്കാരുടെ ലേഖനങ്ങൾ നീക്കം

‘പേര’ ‘വേണ്ട’ ‘വയ്യ’ ‘അതേ’ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള വര്യധിപശരിപ്പുകൾക്കു കൂടി ചവറുകൊട്ടയിൽ തള്ളി വിടേണ്ടവയാണ് അറക്കിയുള്ള ചിക ചേനചനക്കുട്ടം. അസംകരപ്രവർത്തനത്തിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഇരകുറ്റത്തി തീർന്നല്ലാത്ത നടത്തിപ്പോരുന്ന അസംകരം കൈകാലത്തും അതേ നടന്നു തുടങ്ങുന്നതല്ല.

കഴിഞ്ഞ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ മംഗളോദയത്തിന് മന കയററവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി അങ്ങരംകരണക്കേണുന്നില്ല. ഭവ്യബായിരുന്ന വട്ടങ്ങൾക്കും അങ്ങരുടെ വിചാരത്തിനും മറ്റൊരവന്നിട്ടില്ലെന്ന അങ്ങരംകര നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ട് ആശാബാധം അതവാനുള്ള അദ്ധ്യക്ഷം വന്നിട്ടുണ്ടില്ല. വിശേഷവധിയായി ഇരിക്കാലും ചില എപ്പോഴകും ചെമ്പാൻ അങ്ങരം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ഫലിക്കുമെന്ന തീർച്ചയായും അസംകര വഴിയായിത്തന്നെ വരുന്നകാരം അറിയിക്കുന്നതുമാണ്. ശാസ്ത്രകാരൻ ഏപ്രാന്നിരി പറയുന്നതുപോലെ ‘താമ്ര കേരമ്പാലം കര സോമ കേരമ്പാതാമ്ര കര താമ്രം സോമം കൂടി കേരമ്പാ നായ്ക്കവസര കര’ എന്ന ഭട്ടിലാണ് എല്ലാ മലയാളാസംകരകളുടെയും അൽക്കാലികസ്ഥിതി എന്നു വരികയും, നിത്യനിരന്തരം പുരുഷിയന്തരം കഴിവു കൂട്ടാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള അങ്ങരുടെ ‘ഉറക്കത്താൽ’ മംഗളോദയകാലത്തെ മംഗളാസംശയ്യ പുറകെ അന്ധാഭിവിരുടെ ഭൂരികാലത്തും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

വൃശ്ചികമാസത്തിലാണല്ലോ 'മംഗളോദയ' മാസികയുടെ ജന്മനാളം. മാർച്ചുമാസവും വേർക്കാവേണ്ട സമർപ്പിക്കുവാനുള്ള ഈ ദൈവസഭ വാഴിക്കുകയുണ്ടായി, ഈ പത്രകടംബത്തിലെ കൈകാര്യകർത്താവിന്റെ മാനത്തിനും മറ്റാർക്കും യോജിച്ച ഒരു പ്രവൃത്തിയാകയില്ലെന്നു തെളിയിക്കുവാനും അറിയാം. എങ്കിലും കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുനെൽക്കോട്ടയിലെ അപ്പിപ്പുത്തി സത്രത്തിനു മംഗളോദയകാലം വളർച്ചയിലുണ്ടായിരുന്നതല്ലാതെ ഒരു പ്രകാശമാത്രംകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ പത്രവ്യവസ്ഥകളാൽ പരിചരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനു വിരോധമൊന്നും കാണുന്നില്ല.

ജന്മദിനം മാസികയ്ക്കു ചെറുപ്പകാലം വിട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും കളിവിടങ്ങളു കാലമായി എന്താണ് തോന്നുന്നത്. അതിനെ എടുത്തു ലാളിക്കുന്നവരിൽ ആർക്കേങ്കൊണ്ടും പ്രകൃതിദൈവംകൊണ്ടും നല്ലതു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നവരും, മീനതു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നവരും, അതിനെ പരിചരിക്കുന്നവരിൽ ചേരുന്ന കൊടുക്കുന്നവരും, കൊടുക്കേണ്ടതു കൊടുക്കുന്നവരും ധാരാളം ഉണ്ടെന്നുള്ളത് സാധാരണ നോട്ടത്തിൽ വിരോധമില്ലെങ്കിലും, ദോഷങ്ങളുടെ ബാധ കഴിയുന്നതും കൂടാതെ കാൽക്കൽക്കൊണ്ടു പോകാൻ അർഹതയായി അതിനെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു സ്പെഷലൈസർമാർ നിന്നു ചേർന്നു പോകുന്നതല്ലാതെ ചേർന്നു നില്ക്കുന്നതു സമസാധ്യമാ

വന്നെന്നുള്ള വിചാരത്തോടു കൂടിയാണ് അങ്ങൻ അതിനെ ഒരു യോഗത്തിൽ സ്വർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. യോഗം കൊണ്ടുള്ള ബലംതന്നെയാണ് അതിന്റെ രാഷ്ട്രഭൂതസ്ഥിതിക്ക് അവലംബമായിട്ടുള്ളതും. ദ്രൗസംസ്കൃതം അതിന്നൊക്കെയും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും, ഉള്ളതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതെന്നും, നല്ലതിനെ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നതെന്നും, മുട്ടുശ്ശനിക്കേലാൽ കൂടാതെ കഴിക്കുന്നതെന്നും, ആനതിലുള്ള അംശിയാതെ ഒരു സാഹിത്യയോഗം കൂടണമെന്നും, വരുവാൻ പൊക്കത്തുണ്ടായിപ്പോയി ലക്കംപോലെ വിശേഷമായിരുന്ന എന്തെങ്കിലും മറ്റൊന്നും കൊല്ലത്തോടും വേണമെന്നും ആകുന്നു ഈ യോഗത്തിലെ നിബന്ധനകൾ. വരുത്തു വരുതെ കഴിക്കുവാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും 'വരുത്തു വരുതെ' എന്നു വിചാരിച്ച് കാൽപ്പിട്ടു കളിക്കുവാൻ യോഗക്കാർ കളിക്കുവാൻ ശേഷമുള്ളവരും മേലാൽ ഒരുക്കമുള്ളവരല്ല.

‘ഉലകാം നെടുപൊക്കുത്തിലെ കൈ-
നിലയാം ജീവിതകാലമായതിൽ,
അടയും ജഡഗോഷ്ടമെങ്കിലും, വൻ-
പടയാളിപ്പടി പോയിട്ടു നില്ക്കൂ.’

പില ന്യായങ്ങൾ

അനന്തരം } മേ വിമുക്തിയുടെ ഉപദേശം കേട്ട
 അംഗമന്ത്രികൾ } യാതൊരു കാര്യത്തിന്റെയും വാൽ പി
 ടിച്ചു വഴിയറിവാൻ ശ്രമിച്ചു കണ്ടു വളരെ അനന്തരം
 അനുഭവിച്ചുണ്ടിവന്നു എന്ന സംഭവത്തെ പ്രകാശപ്പെട്ടു
 യോഗിമാർക്കു ഈ ന്യായം, കണ്ണടച്ച കാര്യങ്ങളിൽ പ്ര
 വേശിച്ച് ആവശ്യപ്പെടുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ്
 കാണിക്കുന്നത്.

അന്യപാത്ര } കണ്ടുവന്ന അന്യന്റെ തോളിൽ ഇ
 ന്നായം } ഞ്ഞുവന്ന മുടന്തനും, നടപ്പനും വഴികാ
 ണനും പർവ്വതം സഹായികളായിത്തീർന്നു. അപ്രകാ
 രം പ്രത്യേകമായി സാധിപ്പാൻ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങളെ
 യാതൊരു സാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഈ ന്യാ
 യം കാണിക്കുന്നത്.

അന്യമന്ത്രി } നാലു കണ്ണുകൾക്കു മുകളിൽ
 ന്യായം } ആകൃതി അറിവാൻ പറ്റാത്തതും. കോൽ
 കാലം മറ്റൊരാൾ വാലും വേറെയൊരാൾ തുറന്നിടയും
 നാലാളുടെ ചെവിനും കാതും തൊട്ടുനോക്കിട്ട് ആന ഇ
 ണപോലെയെന്നും, കയറുപോലെയെന്നും, പാമ്പുപോ
 ലെയെന്നും, മുറുപ്പോലെയെന്നും മാരാത്തർ തീച്ച
 യാക്കി. ഇപ്രകാരം മേ വസ്തുവിന്റെ അല്പം ഭാഗം മാ
 ത്രം ഗ്രഹിച്ച് അതിന്റെ പൂർണ്ണസ്വഭാവം അറിഞ്ഞുവ
 ണ് അഭിമാനിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഈ ന്യായം
 കാണിച്ചു കളിക്കുന്നത്.

അശോകൻ } അശോകവനികയോടു തുല്യതയോ
 വിചിത്രം } യി വേറെയും ഉദ്ദാനങ്ങൾ ലഭ്യമായിട്ടുണ്ടാ
 തിരുന്നുവെങ്കിലും അശോകവനികയിലാണ് രാമനൻ
 സിന്ധവ കൊണ്ടാക്കിയത്. അപ്രകാരം തുല്യഗുണങ്ങളിൽ
 ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പായിട്ടു സ്പഷ്ടമാണ് പ്രമാ
 ണം. ആ വിഷയത്തിൽ ചോദ്യമുന്നവകാശമില്ല എ
 ഈ സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു.

മുഴക്കം } മൃകം വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട മുള്ളു
 ഭാരമുണ്ടാകുന്നു } തിന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഫലമോ വളരെ
 സ്വപ്നം. ഉപയോഗത്തിന്റെ സന്ദർഭം ന്യായം.

കടമയോ } കടമ്പകളിൽനിന്നു എല്ലാ ഭാഗ
 ഭക്തിയോ } ന്നും മറ്റുമാണ് പൂർണ്ണമാകുന്നത്. ഒരു
 മിഷ്യ ഉണ്ടാവുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും സംഗതികളിൽ ഈ ന്യായം
 പ്രകടമാകുന്നു.

കടകളെ } കടലിനെയെന്നതിനാൽ കൈവ
 ന്നതും } ന്ന എന്തെങ്കിലുംതരത്തിൽ കടകളെ
 ഏതെങ്കിലും പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കയ്യിൽ കിടക്കുന്ന
 കൈവള എന്നർത്ഥം കാണിക്കുന്നു. ഈ ന്യായത്തിന്റെ
 ഉപയോഗം പ്രായേണ ബോധവിഷയത്തിലായിരിക്കും.

കാക്കി } കാക്കയുടെ കണ്ണിനും കിടപ്പി
 ന്നതും } ഒന്നു ഉള്ളു. അതിനെ ആവശ്യംപോ
 മെ വേറെ പുറത്തെ ചെങ്കുത്തായിലേയ്ക്കാം. ഒരു
 പുറം കാണുമ്പോൾ മറ്റൊന്നും കാണില്ല. അപ്രകാരം

ഒരു കോലിത്തേക്കത്തന്നെ നെനിമധികം
 കൈപ്പുറം } അപ്പം മന്നായി കത്തിയൊടുക്കുന്നതിനെ ഭൂ
 ത്വം } യാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രവൃത്തി
 കൊണ്ടുതന്നെ അനേകം സമാനകാര്യങ്ങളെ കാരണോ
 രണയായി ക്രമത്തിൽ വിവൃതിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ
 ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അപ്പം കോളി
 വെച്ചിരിക്കുന്ന കോലിന്റെ തല എലി കടിച്ചതു കണ്ടി
 ട് അപ്പം കൊണ്ടുപോയതും എലിയാണെന്നുതരിയുന്നപ്ര
 കാശ് വിശേഷമുണ്ട്കൊണ്ടു സാമാന്യത്തെ വേർതി
 ിച്ചറിയുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു.
 ഐവിധം സന്ദർശിച്ചും പ്രായോഗ്യം.

പക്ഷം } 'പ്രജ്ഞാമുഖി പക്ഷസ്തേ ദുരഭിസ്തേ
 ഭൂതന്തഃ' മേൽ ചിട്ടിയായിട്ടു കഴിക്കട്ടെ
 വാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ആ
 ഭൂതനെ ചിട്ടിയായ്ക്കുതിരിക്കുന്നതാണ്. സന്ദർശിച്ചും.

മുതലായ } എട്ടുകാലൻ താൻതന്നെ ഏല്ക്കുന്നു;
 ത്വം } താൻ തന്നെ വല കെട്ടുന്നു; താൻതന്നെ
 ആ വല നശിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം
 ഭൂതാനുമായിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രയോ
 ഗിക്കും.

തിന്നാം } അന്നിയാ മൂത്തത് കോലാ മൂത്തത് എ
 ന്ന തീച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്ത
 ന്യായം } തിന്നാൽ ആതിന്ന പ്രയോജനപരമായി ആ

നാദികാം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം പരസ്പരസംഭവ
കാലത്തിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

എന്റെ അർത്ഥപ്രസക്തിയുടെ ചോദ്യം
 ധാരാളം } ചോദ്യങ്ങൾ നൽകുന്ന അരികയുള്ള എന്തെ
 ന്യായം } പരസ്പര ന്യായം മലയാളിയുടെ ചങ്ങാ
 തിയാതിട്ടു ശംഭുവിളി കേട്ടാൽ മാത്രമേ നേരം അരിക
 യുള്ള എന്ത സ്ഥിതിയിൽ ഒരു സംസ്കൃതകാരനായിര
 ന്ന അയാളാണ് ഈ ന്യായത്തിലെ ഉപാദാനത്തിൽ അ
 കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

വൃദ്ധന്റെ കയ്യിലുള്ള വടി നിമിത്തം കള്ള
 സ്ഥിതിക്കുള്ള } വേദം ചില സമയം വിചാരിച്ചേക്കുന്ന
 ധാരാളം } കള്ള കള്ള കൊണ്ടുതന്നെ. ചില സമ
 യം തെറ്റിപ്പോയെന്നും വരും. സന്ദർഭം സ്തംഭം.

കാമ്യമാത്രം പണിയുള്ള സൂചി ഉണ്ടാക്കി
 സൂചികാരം } തതിന്നുശേഷമാണ് അധികം പണിയു
 ന്യായം } ഈ കടാഹം (കിടാഹം) ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്ര
 മിക്കുന്നത്. അപ്രകാരം എടുത്തുള്ള രൂപിൽ ചെടു
 ന്നതെന്ന സംഗതിയിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.